

NEVINOVAȚI LA NÜRNBERG

**Cuvânt în apărarea
inculpaților**

Carlos Whitlock Porter

NEVINOVAȚI LA NÜRNBERG:
Cuvânt în apărarea inculpaților

Carlos Whitlock Porter

(c) 2013 by Carlos Whitlock Porter. All rights reserved.

<http://www.cwporter.com>

ISBN 978-1-291-32966-7

Cuprins

Prefață.....	5
„Organizațiile criminale”.....	6
Documentele.....	9
Martin Bormann.....	13
Karl Dönitz.....	14
Hans Frank.....	17
Wilhelm Frick.....	18
Hans Fritzsche.....	20
Walter Funk.....	21
Kurt Gerstein.....	22
G.M. Gilbert.....	23
Hermann Göring.....	24
Rudolf Hess.....	28
Rudolf Höss.....	29
Procesele japoneze pentru crime de război.....	36
Alfred Jodl.....	39
Ernst Kaltenbrunner.....	41
Wilhelm Keitel.....	44
Constantin von Neurath.....	46
Franz von Papen.....	47
Erich Raeder.....	49
Joachim von Ribbentrop.....	49
Alfred Rosenberg și Ernst Sauckel.....	53
Hjalmar Schacht.....	56
Baldur von Schirach.....	57
Arthur Seyss-Inquart.....	58
Albert Speer.....	60
Julius Streicher.....	61

Închisoarea de la Nürnberg, 1946

Prefață

Transcrierea istoriei este tot atât de veche ca și istoria însăși. De exemplu, în „Analele” lui Tacitus (XV 38), se menționează zvonul cum că Nero a dat foc la Roma. Acest zvon a fost repetat de istoricii romani de mai târziu ca un fapt cert (Svetonius, „Nero”, 38; Dio Cassius, „Epistulae”, LXII 16; Pliniu cel Bătrân, „Istoria naturală”, XVII 5). Autorii de mai târziu, la rândul lor, au pus la îndoială acest „fapt cert” și l-au transformat iarăși într-un zvon.

În 1946, era considerat un „fapt cert” că naziștii făceau săpun din grăsime umană (IMT I 252 [283]; VII 597-600 [656-659]; XIX 506 [566-567]; XXII 496 [564]). Mai târziu, însă, acest „fapt” s-a transformat și el într-un zvon (R. Hilberg, „The Destruction of the European Jews”, ediția definitivă revizuită, New York, Holmes and Meyer, 1985, p. 966: „Până acum, proveniența zvonului privind săpunul din grăsime umană așa și nu a fost stabilită”).

Se pare că acest zvon este de proveniență sovietică. În Palatul Păcii din Haga, stă expus un vas mare cu un obiect misterios și puturos care niciodată nu a fost dat la expertiză (proba URSS-393). Angajații Palatului Păcii îl arată vizitatorilor curioși și le spun că acesta este, de fapt, săpun din grăsime umană, dar, din câte se pare, nu vor să răspundă la scrisorile celor care întrebă dacă acest „săpun” a fost supus vreunei analize științifice.

În 1943, circulau zvonurile cum că naziștii îiucid pe evrei cu aburi, cu electricitate, cu gaz, scoțând aer din încăpere, fierbându-i și prăjindu-i (vezi, de exemplu, „The Black Book: The Nazi Crime Against the Jewish People”, New York, 1946, p. 270, 274, 280, 313; această carte a fost prezentată Comisiei de la Nürnberg drept probă). În 1946, gazările au devenit un „fapt”, pe când uciderile cu aburi, cu electricitate, prin scoaterea aerului din încăpere, prin fierbere și prin prăjire au rămas simple zvonuri. (Notă. Uciderile cu aburi au fost „dovedite” la Procesul lui Pohl, al 4-lea Proces de la Nürnberg, NMT IV, 1119-1152.)

„Probele” conform cărora naziștii îi gazau pe evrei nu sunt, din punct de vedere calitativ, cu nimic mai bune decât „probele” conform cărora evreii erau uciși cu aburi, cu electricitate, prin fierbere, prin prăjire sau prin scoaterea aerului din încăpere; va fi perfect rezonabil să punem la îndoială și aceste „probe”.

Această lucrare reprezintă nu transcrierea istoriei, ci un simplu îndrumar privind un material istoric demult uitat. 312.022 de depoziții

scrise date sub prestare de jurământ și certificate notarial, prezentate de apărare la Procesul de la Nürnberg, au fost uitate, pe când 8-9 depoziții scrise prezentate de acuzare, care le-au „dezmințit”, sunt încă ținute minte (XXI 437 [483]).

Această lucrare conține numeroase trimiteri la numerele volumelor și paginilor. Acestea se referă la culegerea de materiale ale Procesului de la Nürnberg (vezi mai jos în note). Aceste trimiteri se dau nu pentru a-l confunda, impresiona sau intimida pe cititor, sau pentru a dovedi corectitudinea afirmației făcute, ci pentru a-i ajuta pe cei interesați să găsească mai ușor materialul necesar.

Îl lăsăm pe cititor să decidă de sine stătător dacă argumentele apărării sunt mai credibile decât „probele” prezentate de acuzatori la diverse procese pentru crime de război (săpun din grăsime umană (documentul URSS-197), ciorapi din păr uman (documentul URSS-511), tartine din carne umană (proba 1873, Procesul de la Tokio), etc.).

Note

IMT (International Military Tribunal) — principalul Proces de la Nürnberg organizat de patru state (URSS, SUA, Marea Britanie și Franța).

NMT (National Military Tribunal) — Procesele de la Nürnberg ulterioare, organizate doar de SUA (12 procese).

Dacă nu se indică contrariul, trimiterea se face la ediția americană a materialelor Procesului de la Nürnberg (IMT); în paranteze păturate se face trimiterea la ediția germană.

Culegerea de materiale ale Procesului de la Nürnberg în limba engleză, în 42 de volume, poate fi accesată pe pagina de Internet „Military Legal Resources”:

http://www.loc.gov/rr/frd/Military_Law/NT_major-war-criminals.html

„Organizațiile criminale”

Materialele apărării cu privire la așa-zisele „organizații criminale” constau din mărturiile verbale ale 102 de martori și din 312.022 de depoziții scrise date sub prestare de jurământ și certificate notarial (XXII 176 [200]).

Noțiunea de „criminal” nu a fost niciodată definită (XXII 310 [354]; vezi, de asemenea, XXII 129-135 [148-155]). La fel, nu a fost

stabilit când aceste organizații au devenit „criminale” (XXII 240 [272-273]).

În ceea ce privește partidul nazist, acesta a devenit criminal fie în 1920 (XXII 251 [285]), fie în 1938 (XXII 113 [130]), sau poate că nu a fost niciodată criminal (II 105 [123]).

„Comisiei” de la Nürnberg i-au fost prezentate 312.022 de depoziții scrise, certificate notarial, însă în procesele-verbale ale ședințelor Procesului de la Nürnberg acestea lipsesc. Arhiva Națională din Washington nu posedă nici-o copie a proceselor-verbale ale acestei „comisii”, în care ar fi fost fixate aceste depoziții, niciodată nu a auzit de acestea și nici nu știe despre ce merge vorba, nemaivorbind de faptul unde ele pot fi găsite.

Din cele 312.022 de depoziții scrise, doar câteva zeci au fost traduse în limba engleză, așa că Tribunalul nu le-a putut citi (XXI 287, 397-398 [319, 439]). Președintele Tribunalului, Sir Geoffrey Lawrence, nu știa germana, ca și Robert Jackson, principalul acuzator din partea SUA.

Din cauza „modificării regulilor” introduse în ultima clipă (XXI 437-438, 441, 586-587 [483-485, 488, 645-646]), multe alte depoziții scrise au fost respinse din motive tehnice (XX 446-448 [487-489]).

„Comisia” a făcut așa-zise „rezumate” care au fost transmise Tribunalului (zeci de mii de depoziții scrise privind tratamentul uman al deținuților etc.). Aceste rezumate nu au fost considerate drept probă. Tribunalul a promis să citească toate cele 312.022 de depoziții scrise, înainte de a-și pronunța verdictul (XXI 175 [198]). Peste 14 zile, însă, s-a anunțat că aceste 312.022 de depoziții scrise nu sunt veridice (XXII 176-178 [200-203]).

Apoi, s-a decis că o singură depoziție scrisă prezentată de acuzare (documentul D-973) dezmente 136.000 de depoziții scrise prezentate de apărare (XXI 588, 437, 366 [647, 483-484, 404]).

Cei 102 martori ai apărării au fost obligați să dea mărturii, mai întâi, în fața „comisiei”, după ce doar la douăzeci și nouă (XXI 586 [645]) sau, după alte date, la douăzeci și doi (XXII 413 [468]) din ei li s-a permis să apară în fața Tribunalului, însă li s-a interzis să dea mărturii „cumulative”, adică aceștia nu-și puteau repeta mărturiile date în fața „comisiei” (XXI 298, 318, 361 [331, 352, 398-399]).

Apoi, s-a decis că mărturiile tuturor celor 102 de martori ai apărării sunt dezmințite de 6 depoziții scrise prezentate de acuzare (XXI 153 [175]; XXII 221 [251]).

Una din aceste depoziții a fost scrisă în poloneză, așa că apărarea nu a putut s-o citească (XX 408 [446]). O altă depoziție a fost semnată de un evreu pe numele Szloma Gol care a afirmat că a

exhumat și a ars 80.000 de cadavre, inclusiv pe cel al propriului său frate (XXI 157 [179]; XXII 220 [250]) (conform ediției britanice a materialelor Procesului de la Nürnberg, acesta a exhumat „doar” 67.000 de cadavre). La acel moment, însă, acuzarea deja a încetat să prezinte probele (XX 389-393, 464 [426-430, 506]; XXI 586-592 [645-651]).

Ulterior, în concluzia sa finală, acuzarea a declarat că Tribunalului i-au fost prezentate, în timpul procesului, 300.000 de depoziții scrise date sub prestare de jurământ, creând, astfel, impresia că acestea erau documentele acuzării (XXII 239 [272]). În realitate, însă, pe tot parcursul procesului, acuzarea a prezentat doar câteva depoziții scrise cu adevărat valoroase (vezi, de exemplu, XXI 437 [483], unde acuzarea prezintă opt sau nouă depoziții scrise în răspuns la trei sute de mii de depoziții scrise prezentate de apărare; vezi, de asemenea, XXI 200 [225], 477-478 [528-529], 585-586 [643-645], 615 [686-687]).

La diverse procese privind lagăre de concentrare (de exemplu, la procesul lui Martin Gottfried Weiss), s-a aplicat următoarea procedură: simpla angajare la un lagăr, chiar și pe parcursul a doar câteva săptămâni, era considerată drept „cunoaștere constructivă” a „Planului Comun”. Acest „Plan Comun” nu a mai fost definit. Astfel, nu mai era necesar de menționat posibilele cazuri de tratament inuman sau de arătat că cineva a murit în urma unui tratament inuman. În rezultat, la procesul lui Martin Gottfried Weiss, 36 din cei 40 de inculpați au fost condamnați la moarte. Termenul „conspirație” a fost, de regulă, evitat cu scopul de a simplifica procedura judiciară.

Procesele-verbale ale ședințelor „comisie” de la Nürnberg sunt păstrate în Palatul Păcii din Haga și ocupă jumătate dintr-un safeu înalt cât o clădire. Depozițiile fiecărui martor au fost tipărite și numerotate aparte, iar apoi, retipărite din nou pe multe mii de pagini cu numerotare continuă. Primele ciorne și copiile curate au fost puse în mape și unite, cu niște cleme ruginite, de o hârtie foarte fragilă. Este absolut cert că acest material nu a fost citit de nimeni, cel puțin, nu la Haga.

Rezumatele mărturiilor celor 102 de martori apar, în principal, în volumele XXI și XIII ale materialelor Procesului de la Nürnberg, cu litere mici. Literele mici arată că aceste fragmente au fost scoase din discursul final al apărării (în caz contrar, procesul ar fi fost mult mai lung). Aceste materiale ocupă câteva sute de pagini. Culegerea de materiale ale procesului editată în Marea Britanie nu conține nici-un cuvânt din aceste materiale. În ediția americană, lipsesc 11 pagini tipărite cu litere mici, între paragrafele 1 și 2 de pe pagina 594, volumul XXI. Acestea apar, însă, în ediția germană (XXI 654-664). Restul din aceste mărturii se pare că este prezent acolo.

Materialele sus-menționate conțin, printre altele, argumente cu privire la:

- război total (XIX 25 [32]);
- reparații (XIX 224-232 [249-259]);
- sindicate germane (XXI 462 [512]);
- Gestapo și lagăre de concentrare (XXI 494-530 [546-584]);
- Puciul lui Röhm (XXI 576-592 [635-651]);
- Noaptea de Cristal (XXI 590-592 [649-651]);
- strămutare (XXI 467-469, 599-603 [517-519, 669-674]);
- SD (serviciul de securitate; XXII 19-35 [27-47]);
- armamente (XXII 62-64 [75-78]).

Cele 312.022 de depoziții scrise sunt depozitate, probabil, într-o arhivă germană.

Sentiința Tribunalului este tipărită de două ori, în volumele I și XXII. Autorul recomandă cu insistență procurarea ediției germane și citirea sentinței în limba germană în volumul XXII. Se va putea vedea că frazele germane incorecte și erorile de traducere aparținând americanilor au fost corectate în ediția germană prin adnotări. Erori de acest fel în documente pot fi considerate drept dovadă a falsificării.

În general, ediția germană a materialelor Procesului de la Nürnberg este preferabilă celei americane. Versiunea germană are o mulțime de adnotări care avertizează cititorul despre traduceri incorecte, documente lipsă și copii falsificate (de exemplu, în volumul XX al ediției germane, pe p. 205, este scris: „Această frază nu apare în documentul original”).

Ediția germană a materialelor Procesului de la Nürnberg cu copertă moale (22 de volume, doar procesele-verbale ale ședințelor poate fi procurată de la editura „Delphin Verlag”, München (ISBN 3.7735.2509.5); ediția americană pe microfilm (42 de volume, cu procesele-verbale ale ședințelor și cu documente) poate fi procurată de la editura „Oceana Publications” (Dobbs Ferry NY). De asemenea, toate cele 42 de volume în limba engleză se află pe Internet pe site-ul „Military Legal Resources” (vezi mai sus în note).

Documentele

Conform versiunii tradiționale a evenimentelor, aliații au studiat 100.000 de documente și au selectat, dintre acestea, 1.000 de documente care au fost prezentate drept probe, iar documentele originale au fost depozitate, ulterior, la Palatul Păcii de la Haga. În realitate, însă, lucrurile au stat cu totul altfel.

Documentele care au fost folosite la Procesul de la Nürnberg drept probe erau, în marea lor parte, „fotocopii” ale „copiilor”. Multe din aceste „documente originale” erau scrise în întregime pe o hârtie simplă, de niște persoane necunoscute, neavând careva ștampile sau însemnări scrise de mână. Uneori, în acestea pot fi găsite niște inițiale ilizibile sau semnături aparținând persoanelor mai mult sau mai puțin cunoscute care „confirmă” că documentul respectiv este o „copie conformă”. Unele din aceste documente au ștampile germane, unele nu. Multe documente au fost „găsite” de către sovietici sau „autentificate” de comisia sovietică pentru crime „fasciste”.

Spre exemplu, volumul XXXIII conține 20 de interogatorii sau depoziții sub prestare de jurământ, 12 fotocopii, 5 copii fără semnături, 5 documente originale cu semnături, 4 copii de material tipărit, 3 copii mimeografice, 3 documente transmise prin teletip, 1 microcopie, 1 copie semnată de un terț și 1 copie de proveniență necunoscută.

Palatul Păcii de la Haga are foarte puține documente originale din timpul războiului, dacă le are în genere. În schimb, acolo se află multe „afidavite”, sau depoziții scrise date sub prestare de jurământ, de după război, procese-verbale ale ședințelor „Comisiei Tribunalului”, precum și mult material valoros al apărării.

La Haga se află „săpunul din grăsime umană”, analiza chimică a căruia nu s-a mai făcut, precum și „metoda originală de fabricare a săpunului din grăsime umană” (documentul URSS-196) care este un fals, dar, din câte se pare, acolo nu poate fi găsit nici-un document german original din timpul războiului.

La Haga se păstrează copiile fotostatice negative ale acestor documente executate pe o hârtie foarte fragilă și cusute cu cleme. Pentru a face o fotocopie a fotostatelor, clemele trebuie să fie scoase. Atunci când fotostatele sunt cusute din nou, apar alte găuri. Majoritatea acestor documente s-a fotocopiat foarte rar și, după cum spun angajații Palatului Păcii, vizitatorii care vor să vadă documentele sunt o raritate.

Arhiva Națională din Washington afirmă că documentele originale se păstrează la Haga (vezi Telford Taylor, „Use of Captured German and Related Documents”, A National Archive Conference). Cei din Haga, la rândul lor, afirmă că documentele originale se păstrează la Washington.

Arhiva de Stat din Nürnberg și Arhiva Federală din Koblenz, de asemenea, nu au documente originale, și ambele arhive afirmă că documentele originale se află la Washington. Întrucât documentele originale sunt, în majoritatea cazurilor, niște „copii”, deseori nu există nici-o dovadă a faptului că documentele în cauză, în genere, au existat vreodată.

Acuzatorul principal din partea SUA Robert Jackson a început să citeze, chiar din startul procesului, o mulțime de documente falsificate sau neavând nici-o valoare, precum PS-1947, PS-1721, PS-1014, PS-81, PS-212, etc. (II 120-142 [141-168])

Documentul PS-1947 este o „copie” a „traducerii” scrisorii din partea generalului Fritsch adresată baronesei von Schutzbar-Milchling. Mai târziu, baroneasa va depune o depoziție scrisă, declarând că nu a primit niciodată o asemenea scrisoare (XXI 381 [420-421]). „Scrisoarea” din partea generalului Fritsch către baroneasa von Schutzbar-Milchling a fost recunoscută ca fiind falsă încă în timpul procesului și nu a fost inclusă în culegerea de documente (aceasta trebuia să apară în volumul XXVIII la p. 44), însă Jackson nu a fost admonestat de Tribunal (XXI 380 [420]).

Se pare că energicii americani au falsificat 15 „traduceri” ale unor asemenea „scrisori”, după aceasta toate „documente originale” dispărând într-un mod misterios (vezi Taylor, „Captured Documents”).

Documentul PS-1721 este, de asemenea, un fals. În acesta, un membru SA scrie un raport lui însuși despre aceea cum se execută ordinul adus cuvânt cu cuvânt în același raport. Însemnările de pe paginile 2 și 3, scrise de mână, sunt o imitație evidentă a însemnărilor de pe pagina 1 (XXI 137-141 [157-161], 195-198 [219-224], 425 [470]; XXII 147-150 [169-172]). Vezi, de asemenea, „Testimony Before the Commission”, Fuss, 25 aprilie, și Lucke, 7 mai 1946.). Arhiva Națională din Washington are fotostatul pozitiv al documentului PS-1721, iar Haga are fotostatul negativ. „Documentul original” este o fotocopie (XXVII 485).

Documentul PS-1014 este „discursul” falsificat al lui Hitler scris de către o persoană necunoscută pe o hârtie neavând careva semnături sau ștampile. Documentul este intitulat „Al doilea discurs”, cu toate că se știe că Hitler a ținut doar un singur discurs în acea zi. Există patru versiuni ale acestui discurs, trei dintre care sunt niște falsuri (PS-1014, PS-798, L-3), iar una este autentică (Ra-27) (XVII 406-408 [445-447]; XVIII 390-402 [426-439]).

Unul din falsuri, documentul L-3 având ștampila laboratorului FBI, nu a mai fost acceptat de Tribunal ca probă (II 286 [320-321]), însă 250 de copii ale acestuia au fost distribuite printre jurnaliști ca fiind autentice (II 286-293 [320-328]). A.J.P. Taylor aduce acest document pe pagina 254 a lucrării sale „The Origins of the Second World War” (Fawcett Paperbacks, 2nd Edition, with Answer to his Critics), indicând drept sursă „German Foreign Policy”, Series D VII, Nr. 192 și 193.

Documentul L-3 stă la originea multor afirmații atribuite lui

Hitler, printre care: „Cine astăzi își mai amintește de soarta armenilor?” sau „Dușmanii noștri sunt niște viermi mizerabili, eu i-am văzut la München”. În acest document, „Hitler” se compară cu Genghis Khan și declară că va nimici toți polonezii și îi va trage lui Chamberlain un șut între picioare, în fața fotografiilor. Se pare că documentul L-3 a fost tipărit la aceeași mașină de scris ca și multe alte documente de la Nürnberg, inclusiv celelalte două versiuni ale aceluiași discurs. Probabil că această mașină de scris era de modelul „Martin” și a fost confecționată de firma „Triumph-Adler-Werke” din Nürnberg.

Documentul PS-81 este o „copie certificată conformă” a unei scrisori fără semnătură scrisă de către o persoană necunoscută pe o hârtie simplă. Posibil că aceasta este o ciornă a unei scrisori care nu a mai fost expediată. S-a afirmat tot timpul că aceasta este o scrisoare scrisă de către Rosenberg, însă Rosenberg a negat acest fapt (XI 510-511 [560-561]). Documentul nu are semnătură, inițiale, spațiu pentru numărul de înregistrare (o însemnare birocratică) și nu a fost găsit printre hârtiile destinatarului (XVII 612 [664]). PS-81 este o „fotocopie” prezentată de sovietici (URSS-353, XXV 156-161).

Documentul PS-212 a fost, de asemenea, întocmit de către o persoană necunoscută, fiind executat în întregime pe o hârtie simplă și neavând careva însemnări scrise de mână, dată, adresă sau ștampilă (III 540 [602]; XXV 302-306; vezi, de asemenea, fotocopiile fotostatelor negative care se află la Palatul Păcii de la Haga).

Toate aceste cazuri sunt destul de tipice. Astfel, documentul PS-386, așa-zisul „protocol al lui Hossbach” (pretinsul discurs al lui Hitler din 5 noiembrie 1938), este o „fotocopie certificată” a microcopiei „copiei certificate conforme” (făcute de un american) a „copiei certificate conforme” (făcute de un neamț) a „ notițelor lui Hossbach”, care nu au fost autentificate de Hitler și care au fost făcute de Hossbach din memorie cinci zile mai târziu. Acesta nu este cel mai rău document, ci, din contra, unul din cele mai bune, deoarece se știe cine a făcut una din „copii”. Textul documentului PS-386 a fost „redactat” (XLII 228-230).

Așadar, „procesul pe baza documentelor” funcționează în felul următor: persoana necunoscută A ascultă pretinsele „declarații verbale” ale persoanei B și face notițe sau întocmește un document pe baza acestor pretinse declarații verbale. Apoi, documentul se prezintă drept probă nu împotriva persoanei A care a făcut copia, ci împotriva persoanelor B, C, D, E și a unui șir de alte persoane, în ciuda faptului că ele nu au nimic comun cu acest document sau cu pretinsele declarații. După aceasta, se afirmă, fără un pic de rușine, că „B a spus”, „C a făcut”, „D și E știau” etc. O asemenea procedură contravine

regulilor probatorii ale tuturor țărilor civilizate. În plus, autenticitatea acestor documente nu se verifică prin mărturii.

La Nürnberg, se apela rar la falsificarea documentelor originale, deoarece documentele nici măcar nu erau prezentate la ședințele de judecată. „Documentul original” (adică „copia” originală fără semnătură) se păstra în safeul Centrului de Documentare (II 195 [224], 256-258 [289-292]).

Tribunalului i se prezentau 2 „fotocopii” (V 21 [29]) sau 6 „fotocopii” (II 251-253 [284-286]) ale „copiei”. Celelalte copii se făceau pe mimeograf cu ajutorul unei matrice mimeografice (IX 504 [558-559]).

În procesele-verbale ale ședințelor, cuvântul „original” este folosit cu sensul de „fotocopie” (II 249-250 [283-284]; XIII 200 [223], 508 [560], 519 [573]; XV 43 [53], 169 [189], 171 [191], 327 [359]), pentru a distinge fotocopiile de copiile mimeografice (IV 245-246 [273-274]).

„Traducerile” tuturor documentelor erau disponibile încă de la începutul procesului (II 159-160 [187-189], 191 [219-220], 195 [224], 215 [245], 249-250 [282-283], 277 [312], 415 [458], 437 [482-483]), însă textele „originale” în limba germană au apărut abia peste cel puțin 2 luni. Aceasta este adevărat nu doar pentru memorandumuri, actul de acuzare, informații etc., ci pentru toate documente în general. Apărarea a reușit să obțină documente în limba germană doar la 9 ianuarie 1946, dacă nu mai târziu (V 22-26 [31-35]).

Printre documentele făcute pe mașina de scris sus-menționată se numără, de asemenea, documentul PS-3803, „scrisoarea” lui Kaltenbrunner către primarului Vienei și „scrisoarea de acompaniere” a acestui primar care a expediat Tribunalului „scrisoarea” lui Kaltenbrunner (XI 345-348 [381-385]). În această „scrisoare” a lui Kaltenbrunner, se conține un termen geografic incorect (XIV 416 [458]).

Martin Bormann

Bormann a fost acuzat de „persecutarea religiei” și de o mulțime de alte crime grave. Avocatul său dr. Bergold a subliniat că multe state contemporane (făcând aluzie la URSS) declară în mod deschis caracterul lor ateist și că dispozițiile care interzic preoților să ocupe posturi înalte în partidul nazist nicidecum nu pot fi numite „persecutare”. Bergold a mai spus: „Partidul se descrie ca o organizație criminală, ca o conspirație. Este oare o crimă să nu permiți la anumite

persoane să participe într-o conspirație criminală? Este oare aceasta o crimă?” (V 312 [353])

Tribunalului i-au fost prezentate documentele în care Bormann interzice persecutarea religiei și permite, cu text deschis, predarea religiei (XXI 462-465 [512-515]). Un aspect important al dispozițiilor sale referitoare la religie era acela că textul biblic trebuia să fie folosit în întregime; omiteri, manipulări sau distorsiuni ale textului erau interzise. Bisericiile beneficiau de subsidii guvernamentale până la sfârșitul războiului. Restricțiile cu privire la tipărirea ziarelor, introduse în timpul războiului din cauza deficitului hârtiei, erau aplicate pentru toate ziarele, nu numai pentru cele religioase (XIX 111-124 [125-139]; XXI 262-263, 346, 534, 539 [292-293, 383, 589, 595]; XXII 40-41 [52-53]).

Avocatul lui Bormann a arătat, fără careva dificultăți, că Bormann nu putea fi declarat vinovat de vreo crimă conform legilor vreunei țări, deoarece este clar că stenograful nu pot purta răspundere penală pentru fiecare document pe care îl semnează. Nu era clar în ce măsură Bormann acționa ca un simplu stenograf sau secretar, însă legea, oricum, conta mai puțin pentru acuzare și, în cele din urmă, Bormann a fost condamnat la moarte prin spânzurare. Sentința urma să fie executată imediat, în ciuda unui șir întreg de mărturii conform cărora Bormann a murit în urma exploziei unui tanc și, deci, corpul său nu se afla într-un singur loc, ceea ce făcea spânzurarea sa cam problematică (XVII 261-271 [287-297]).

Karl Dönitz

Dönitz a fost condamnat la 10 ani de închisoare pentru ducerea „războiului subacvatic ilegal” împotriva britanicilor. În dreptul internațional, totul se bazează pe reciprocitate și pe acorduri internaționale care pot fi impuse doar prin reciprocitate. În timpul războiului, cea mai bună apărare împotriva unei arme este contraatacul

viguros cu aceeași armă. Marea Britanie, fiind regina mărilor, lupta, în ambele războaie mondiale, prin intermediul blocadei și așa-zisului sistem „navicert”. Englezii opreau, în mare, nave neutre și le somau să se deplaseze spre porturile britanice, unde le percheziționau aplicând formule complicate: dacă un stat neutru importa mai multă hrană, îngreșăminte, lână, piele, cauciuc, bumbac, etc. decât cantitatea necesară pentru consumul său interior (conform opiniei britanicilor), aceasta însemna că diferența era destinată expedierii către nemți. Ca rezultat, nava (și întreaga marfă) era confiscată și vândută la licitație, ceea ce încălca, de asemenea, prevederile tuturor contractelor britanice de asigurări maritime.

În anii 1918-1919, deja după încheierea armistițiului, britanicii și-au menținut blocada timp de opt luni de zile, pentru a-i impune pe nemți să ratifice Tratatul de la Versailles. Aceasta a constituit o gravă încălcare a condițiilor armistițiului și a tuturor normelor dreptului internațional. Ca rezultat, în timp ce diplomații tergiversau, sute de mii de nemți au murit de foame. Hitler a numit corect aceasta „cea mai mare încălcare a unei promisiuni din toate timpurile”. Britanicii, la rândul lor, au afirmat că blocada ca atare a fost legală, dar s-a efectuat într-o manieră cu totul ilegală (vezi „1911 Encyclopaedia Britannica”, art. „Neutrality”; „1922 Encyclopaedia Britannica”, art. „Blockade”, „Peace Conference”).

Statele neutre, inclusiv SUA, s-au plâns că aceasta încălca neutralitatea lor, însă, totuși, s-au conformat englezilor, în încălcarea neutralității lor. Statul care permite ca neutralitatea lui să fie încălcată poate fi considerat un stat beligerant. (Apropo, în timpul războiului cu Japonia, americanii, conform propriei lor afirmații, „scufundau tot ce se mișca, chiar din prima zi a războiului”).

Britanicii nu au ratificat a 5-a Convenție de la Haga din 18 octombrie 1907 cu privire la Drepturile Statelor Neutre, însă considerau că prevederile acesteia sunt obligatorii pentru nemți și japonezi, în ciuda faptului că convenția conținea clauza de participare universală;

conform acestei clauze, convenția își pierde valabilitatea, dacă în conflict este implicată o parte care nu a semnat convenția.

În 1939, Germania avea doar 26 de nave submarine care puteau fi folosite în Oceanul Atlantic, ceea ce constituia a cincea parte a flotei submarine a Franței. Mai mult ca atât, submarinele germane erau cu mult mai mici decât cele ale altor state. Nemții puteau menține contrablocadă împotriva Marii Britanii doar avertizând statele neutre să nu navigheze în apele din jurul Insulelor Britanice. Pentru britanici, aceasta era o „crimă”.

Dintre aceste 26 de submarine, multe se aflau la reparație în același timp, așa că, pe parcursul unor luni, doar 2-3 submarine erau bune pentru utilizare. Este evident, de asemenea, că submarinele nu pot efectua percheziția și confiscarea astfel cum o fac navele de suprafață. Odată ieșită la suprafață, o submarină rămâne practic fără apărare chiar și împotriva celei mai mici arme de pe o navă comercială, nemaivorbind de radio, radar și aviație.

La Nürnberg, britanicii au afirmat că submarinele germane trebuiau să iasă la suprafață și să înștiințeze nava de suprafață de intenția lor de a efectua o percheziție. Apoi, nemții trebuiau să aștepte până când nava de suprafață va începe ostilitățile, și doar după aceea ei puteau să scufunde nava de suprafață (probabil, cu armele de pe puntea submarinei). După aceasta, ei trebuiau se ia la bordul submarinei zeci sau chiar sute de supraviețuitori (unde aceștia ar fi fost într-un pericol cu mult mai mare decât dacă s-ar fi aflat pe o barcă de salvare) și să-i ducă până la cel mai apropiat țărm. Dacă apăreau avioane britanice și scufundau submarina, omorând supraviețuitorii (inclusiv cei britanici), se considera că aceștia au fost omorâți de nemți.

Aceasta este de-a dreptul ridicol. Nici-o convenție internațională nu cere așa ceva și nici-un stat nu a luptat într-o asemenea manieră. Deoarece operațiunile de salvare a supraviețuitorilor lăsau submarina fără apărare și, deseori, duceau la pierderea submarinei și la moartea echipajului acesteia, Dönitz a interzis orice operațiuni de salvare. Aceasta a fost numit ordin de „exterminare a supraviețuitorilor”. Această acuzație, totuși, nu a fost inclusă în sentința finală.

Dönitz a fost acuzat, de asemenea, că a încurajat poporul german să opună rezistență inutilă — o „crimă” comisă și de Churchill. La aceasta, Dönitz a răspuns: „Era foarte dureros că orașele noastre continuau să fie bombardate până la temelii și că aceste bombardamente luau tot mai multe vieți. Numărul acestor victime constituie 300-400 mii de oameni, majoritatea dintre care au murit în urma bombardamentului Dresdenului, care nu era justificat din punct

de vedere militar și, de aceea, nu putea fi prevăzut. Totuși, acest număr este relativ mic în comparație cu acele milioane de nemți — soldați și civili — care ar fi murit în Est, dacă noi am fi capitulat în iarnă”.

Cazul lui Dönitz apare aici: XIII 247-406 [276-449]; XVIII 312-372 [342-406].

Hans Frank

Frank a fost acuzat că a făcut sute de afirmații antisemite într-un document de 12.000 pagini numit „agenda” sa. Această „agendă” conține doar o singură pagină semnată de Frank, precum și sute de afirmații cu caracter uman care, însă, au fost ignorate (XII 115-156 [129-173]). Afirmațiile antisemite au fost selectate de sovietici și incluse într-un document concis, PS-2233, care a fost prezentat ca probă și numit, tot timpul, „agenda lui Frank”.

În realitate, însă, adevărata „agendă” de 12.000 de pagini conține rezumate (nu procese-verbale sau stenograme) ale conferințelor la care, deseori, vorbeau concomitent 5 sau 6 persoane, ceea ce crea o mare confuzie: nu era clar întotdeauna cui îi aparțin unele sau alte afirmații (XII 86 [97-98]).

Frank le-a înmănat americanilor „agenda” sa crezând că datorită acestora va fi achitat: în discursurile sale publice, el protesta împotriva „acțiunilor ilegale” ale lui Hitler, cu un mare risc pentru el, și a încercat de 14 ori să-și dea demisie (XII 2-114 [8-128]; XVIII 129-163 [144-181]).

După ce a citit în „presă străină” o serie de articole despre procesul sovietic de la Maidanek, Frank a rămas convins că atrocitățile germane au avut loc (XII 35 [43]). În ceea ce privește Auschwitzul, acesta nu făcea parte din teritoriul controlat de Frank.

Frank își vedea misiunea în crearea, în statul național-socialist, a unui sistem judiciar independent — o misiune care, după părerea sa, s-a dovedit a fi imposibilă. În discursul său din 19 noiembrie 1941, Frank a declarat: „Legea nu poate fi redusă până la nivelul la care ea

este obiectul unui târg. Legea nu poate fi vândută. Aceasta ori există, ori nu. Legea nu poate fi comercializată la bursă. Dacă legea nu-și găsește suportul, statul își pierde sprijinul moral și se scufundă în adâncimile nopții și terorii”.

Trebuie de subliniat că „acțiunile ilegale” ale lui Hitler niciodată nu au inclus promulgarea legilor cu putere retroactivă; în trei cazuri, pedeapsa a fost mărită după pronunțarea sentinței (XVII 504 [547]).

„Jefuirea operelor de artă”, la care Frank, chipurile, ar fi participat, va fi examinată în capitolul consacrat lui Rosenberg.

Wilhelm Frick

Frick a fost spânzurat pentru „germanizarea” populației din Posen, Danzig, Prusia de Vest, Eupen, Malmedy, Sudetenland, Memelland și Austria (!). Toate aceste teritorii, cu excepția Austriei, făceau parte din Imperiul German și au fost rupte de la Germania în urma Tratatului de la Versailles. Regiunea Malmedy era francofonă, iar toate celelalte erau germanofone. Austria nu reușea să supraviețuiască ca o entitate economică aparte după 1919 și a cerut să fie unită cu Germania printr-un plebiscit. Drept răspuns, învingătorii democratici au amenințat să taie Austria de la toate sursele de livrare a produselor alimentare (XVIII 55 [66]; XIX 360 [397]).

Lui Frick i s-a imputat, de asemenea, uciderea a 275.000 de handicapați mintali, conform unui „raport” al „comisiei pentru crime de război” din Cehoslovacia.

Frick, ca și Göring, a fost numit responsabil pentru existența lagărelor de concentrare. În apărarea sa, s-a spus că legile cu privire la arest preventiv au fost adoptate, atât în Germania, cât și în Austria, încă până la venirea național-socialiștilor la putere. În Austria, legea în cauză se numea „Anhaltshaft” și a fost folosită pentru a întemnița mii de național-socialiști (XXI 518-521 [572-576]). În Germania, legea cu

privire la arest preventiv există și până în ziua de astăzi, sub numele de „U-haft” („Untersuchungshaft”).

În sentința finală a unuia din cele mai importante procese privind Dachau („Trial of Martin Gottfried Weiss and Thirty-Nine Others”, „Law Reports of Trials of War Criminals”, vol. XI, p. 5, publicat de ONU), apare următoarea frază: „În cazul cu privire la lagărul de concentrare Mauthausen, circumstanțele erau, în general, identice, deși numărul de victime era cu mult mai mare, deoarece uciderile în masă se efectuau [la Mauthausen] cu ajutorul unei camere de gazare”.

Nu reprezintă oare aceasta o recunoaștere a faptului că la Dachau nu existau camere de gazare? Conform culegerii de materiale judiciare „Law Reports of Trials of War Criminals”, la nici-un proces privind Dachau nu a fost dovedită existența la Dachau a unei camere de gazare.

La Nürnberg, a fost acceptată ca probă, în calitate de documentul PS-3590, „copia certificată conformă” a sentinței Procesului lui Martin Gottfried Weiss, însă fraza de mai sus a fost scoasă de acolo (V 199 [228]). Despre exterminarea în masă la Dachau prin gazare se mai afirmă în trei documente: PS-3249 (V 172-173 [198]; XXXII 60), PS-2430 (XXX 470) și L-159 (XXXVII 621).

Franz Blacha, martorul care a semnat depoziția scrisă despre „gazările în masă la Dachau”, documentul PS-3249 (întocmit de Daniel L. Margolies, implicat, de asemenea, în falsificarea a trei discursuri de ale lui Hitler, XIV 65 [77]), l-a acuzat pe Frick că acesta a vizitat Dachau. Frick a negat aceasta și a cerut să i se permită efectuarea unei confruntări cu Blacha și luarea cuvântului în apărarea sa. Această cerere a fost respinsă. Se pare că Frick s-a conformat cu această decizie: el nu a mai dat mărturii. Discursul final al avocatului său apare aici: XVIII 164-189 [182-211].

Franz Blacha, un comunist înfocat, a devenit, în 1961, președintele Comitetului Internațional al Foștilor Deținuți de la Dachau și a continuat să afirme că a fost martor ocular la gazările în masă și a confecționat pantaloni și alte obiecte din piele umană.

Procesul lui Martin Gottfried Weiss este disponibil pe 6 bobine de microfilm (MII 74) la Arhiva Națională din Washington. Materialele investigației judiciare preliminare referitoare la „camera de gazare” de la Dachau (raportul, schema, capul de duș (bobina 1)) nu au mai fost prezentate ca probă și nu se numără printre probele materiale ale procesului (bobina 4). În procesele-verbale ale ședințelor de judecată (bobinele 2 și 3), nu se menționează niciodată vreo cameră de gazare de la Dachau, cu excepția a câtorva propoziții din depozițiile lui Blacha

(vol. 1, p. 166-169). Așa-zisa „piele umană” s-a dovedit a fi pielea unor cârțițe (vol. 4, p. 450, 462, 464).

Hans Fritzsche

Citind o scrisoare, Fritzsche a crezut că în URSS se comit ucideri în masă și a încercat să verifice acest fapt, însă așa și nu a reușit să găsească careva dovezi (XVII 172-175 [191-195]).

Fritzsche este un inculpat destul de important, deoarece, în cazul său, s-a admis că presa străină a publicat multe știri false despre Germania (XVII 175-176 [194-196]; vezi, de asemenea, XVII 22-24 [30-33]). Însă anume asemenea articole din ziare și mesaje transmise prin radio

constituiau „fapte unanim recunoscute”, probarea căroră, conform Statutului Tribunalului, nu era necesară (art. 21 al regulilor probatorii, I 15 [16]; II 246 [279]).

În apărarea lui Fritzsche, s-a spus că nici-o convenție internațională nu reglementează propagandă sau relatări despre atrocități, adevărate sau false, și că legea doar a unui singur stat (Elveția) interzice insultarea conducătorilor statelor străine.

Oricum, pentru judecătorii de la Nürnberg conta mai puțin faptul că Fritzsche putea fi vinovat de comiterea vreunei crime. Mult mai importantă era evitarea unui proces la care toți inculpații ar fi fost condamnați. Drept consecință, la târguiala de dinaintea pronunțării sentinței finale, s-a decis că Fritzsche poate fi achitat.

Cazul lui Fritzsche apare aici: XVII 135-261 [152-286]; XIX 312-352 [345-388].

Walter Funk

Funk era un pianist clasic dintr-o familie artistică respectată, căsătorit de 25 de ani la momentul procesului, și un fost editor financiar. Ca și majoritatea celorlalți inculpați, Funk a fost acuzat că a comis „acte imorale” care dovedesc „participarea sa voluntară la Planul Comun”, cum ar fi acceptarea cadourilor de ziua sa de naștere de la Hitler, însă este evident că asemenea acte nu sunt ilegale.

Funk a declarat că englezii și polonezii s-au conspirat cu scopul de a atrage Germania în război, crezând că generalii germani îl vor înlătura pe Hitler (XIII 111-112 [125-126]).

Funk a fost acuzat că a colaborat cu SS în ceea ce privește uciderea deținuților lagărelor de concentrare și scoaterea dinților lor de aur în scopul finanțării industriei militare. Dinții scoși erau păstrați în safeul din Reichsbank, alături de instrumente pentru bărbierit, stilouri, deșteptătoare și alte vechituri fără nici-o valoare. Se pare că acuzarea a uitat că, conform depozițiilor lui Rudolf Höss, dinții erau topiți la Auschwitz (XI 417 [460]).

Funk a declarat că cantitățile și tipurile celor furate erau de-a dreptul ridicole și a subliniat că SS activa, de asemenea, în calitate de poliție vamală și observa respectarea regulilor controlului valutar, care, printre altele, interziceau posesia aurului, argintului și a valutei străine. Era perfect normal că SS confisca o mare cantitate de obiecte de valoare și că, fiind o instituție guvernamentală, aceasta avea conturi financiare pe care, printre altele, erau păstrate obiecte prețioase. Cetățenii germani, de asemenea, păstrau obiectele lor de valoare în safeurile din Reichsbank la care, însă, SS nu avea acces, pentru că acestea erau private.

Pe măsură ce bombardamentele se intensificau, cetățenii simpli germani dădeau băncii spre păstrare tot mai multe obiecte de valoare. În cele din urmă, după un raid îndeosebi de distrugător asupra Reichsbankului, obiectele de valoare au fost mutate în Turingia, la o mină de potasiu. Acolo, aceste obiecte au fost găsite de americani care

au făcut despre ele un film mincinos. Funk și avocatul său au demonstrat falsitatea acestui film folosind un martor al acuzării, în cadrul uneia din cele mai captivante mărturii și a unuia din cei mai captivanți interogatorii încrucișați din cadrul întregului proces (XIII 169 [189-190], 203-204 [227-228], 562-576 [619-636]; XXI 233-245 [262-275]).

La fel de rapid a fost dezmințită și depoziția ridicolă a lui Oswald Pohl, documentul PS-4045, în care Funk era acuzat că a discutat, la un dineu cu oaspeți (în prezența a zeci de oameni, incluzând chelnerii), folosirea dinților de aur ai evreilor uciși în scopul finanțării industriei militare (XVIII 220-263 [245-291]). Această depoziție a fost făcută în limba germană și semnată de Robert Kempner în calitate de martor. Ulterior, Pohl a fost condamnat la moarte pentru masacrarea oamenilor cu aburi, în 10 „camere de aburi” de la Treblinka, și pentru confecționarea țolilor din părul lor (NMT IV 1119-1152, al 4-lea Proces de la Nürnberg).

Ca și ceilalți inculpați, Funk a crezut că „crimele împotriva umanității” au avut într-adevăr loc, dar a continuat să afirme că nu știa nimic despre ele. Aceasta, desigur, încă nu înseamnă că aceste crime au avut loc.

Kurt Gerstein

Kurt Gerstein este, deseori, numit un martor al Holocaustului, ceea ce, însă, nu este corect. Prin martor, în mod normal, se înțelege persoana care a văzut ceva și care apare în instanță de judecată pentru a da mărturie bazată pe experiența sa proprie. Gerstein, însă, nu a făcut așa ceva. Gerstein a fost persoana care a dat depoziții scrise fără prestare de jurământ; cu alte cuvinte, numele său apare la sfârșitul „depozițiilor” tipărite în limba franceză, pe care el poate că le-a scris, poate că nu (documentul PS-1553, respins la Nürnberg) (VI 333-334 [371-372], 362-363 [398-399]).

Conform uneia din versiuni, Gerstein și-a scris depozițiile în

închisoarea din Cherche-Midi (Franța) și s-a sinucis, corpul său dispărând după aceasta.

Mult mai probabil, însă, este aceea că depozițiile sale au fost scrise, în limba franceză, de un interogator-„traducător” (posibil, un evreu german) și că unele contradicții din text (de exemplu, iarna în august sau mașina care, în următoarea frază, se transformă în tren) au apărut în urma transcrierii imperfecte a interogatoriilor în depoziții scrise. La procesele pentru crime de război mai puțin importante, precum și la cele japoneze, asemenea „depoziții scrise”, date fără prestare de jurământ, erau un lucru obișnuit: se considera că acestea posedă „valoare probantă”, însă au mai puțină „greutate” în comparație cu depozițiile date sub prestare de jurământ.

Este posibil, de asemenea, că Gerstein a murit în urma rănilor căpătate în timpul interogărilor sau s-a spânzurat pe panglica de la mașina de scris.

„Depozițiile” lui Gerstein au fost citate din belșug în cadrul procesului lui Pohl la care s-a „demonstrat” că Treblinka avea 10 „camere de gazare” (PS-1553) și 10 „camere de aburi” (PS-3311), în același lagăr și în același timp.

G.M. Gilbert

Una din cele mai cunoscute relatări despre comportarea și starea psihologică a inculpaților de la Procesul de la Nürnberg poate fi găsită în cartea psihologului G.M. Gilbert (un fiu al emigranților evrei din Austria) „Nürnberg Diary”. O mare parte a materialelor din carte constă din conversațiile pe care inculpații și alte persoane, cum ar fi Rudolf Höss, chipurile au ținut cu Gilbert sau între ei (!) și pe care Gilbert, ulterior, chipurile le-a reprodus din memorie.

Comparând cele scrise de Gilbert cu procesele-verbale ale ședințelor Procesului de la Nürnberg, se va putea constata că inculpații vorbeau într-o manieră cu totul diferită de cea pe care le-o atribuie Gilbert. Gilbert nu făcea nici-un fel de notițe. Nu erau prezenți nici-un fel de martori.

Cei care cred că documentele PS-1014, PS-798 și L-3 sunt „discursurile lui Hitler” (cel puțin, în comparație cu documentul Ra-27) pot, în continuare, crede că cartea lui Gilbert conține „declarațiile inculpaților de la Procesul de la Nürnberg”. Aceasta, desigur, nu exclude posibilitatea că aceștia au putut face declarații similare celor pe care, mai târziu, le-a „amintit” Gilbert.

Gilbert credea că inculpații au gazat milioane de evrei. Dacă ei

nu se simțeau vinovați pentru cele comise, înseamnă că erau „șizofrenici”. Este evident că o asemenea convingere din partea lui Gilbert a influențat, într-o careva măsură, perceperea și memoria lui, chiar dacă el spunea adevărul și, într-adevăr, a ținut conversații cu inculpații. Dacă el a mințit, atunci el nu este unicul „american” de la Procesul de la Nürnberg care a mințit. De exemplu, Telford Taylor era incapabil să repete, fără greșeli, chiar și cea mai simplă declarație (compară declarațiile generalului Manstein (XX 626 [681-682]) cu „citatul” adus de Taylor (XXII 276 [315])).

Cea mai bună dovadă a neonestității lui Gilbert o reprezintă însemnarea de la 14 decembrie 1945: „Maiorul Walsh a continuat să citească probele documentare ale exterminării evreilor la Treblinka și la Auschwitz. Într-un document polonez, se spunea: „Toate victimele trebuiau să-și scoată hainele și încălțăminte, care, apoi, erau colectate; după aceasta, toate victimele (mai întâi, femeile și copiii) erau duse în camerele morții... Copiii mici erau, pur și simplu, aruncați înăuntru”” (p. 69, ediția 1).

„Probele documentare” menționate mai sus erau raportul „comisiei pentru crime de război” făcut de comuniști, iar „camerele morții” erau „camere cu aburi” (III 567-568 [632-633]).

Hermann Göring

Göring a fost acuzat de crearea sistemului de lagăre de concentrare și de planificarea „războiului agresiv” împotriva Poloniei. În apărarea sa, Göring a spus că Germania era un stat suveran recunoscut de toate statele lumii (XXI 580-581 [638-639]), că Hitler a fost ales în mod legal, că fiecare stat are dreptul să emită legi și să-și organizeze treburile astfel cum crede de cuviință, că generalul von Schleicher (cancelarul Germaniei în decembrie 1932 — ianuarie 1933) a încercat să guverneze în mod ilegal și anticonstituțional, neavând suportul național-

socialiștilor, că în 1933 Germania se afla în pragul unui război civil, că lagărele de concentrare au fost inventate de către englezi în timpul războiului englezo-bur și că internarea cetățenilor statelor inamice și a oponentilor politici era practică, în timpul celui de-al doilea război mondial, atât de Marea Britanie, cât și de SUA.

(De fapt, lagărele de concentrare au fost inventate nu de englezi, ci de francezi, în timpul Marii Revoluții Franceze din 1798-1799, cu scopul de a-i izola pe țărani din Vandea; aceasta era privită ca o instituție perfect democrată.)

Ordinul de creare, în Germania, a lagărelor de concentrare era, în mod incontestabil, legal: acesta era bazat pe clauza de urgență din Constituția de la Weimar și a fost semnat de însuși Hindenburg (ordonanța președintelui Reichului din 28 februarie 1933), în baza art. 48, p. 2 din Constituția de la Weimar (XVII 535 [581]; XIX 357 [394]).

Conform documentului R-129 prezentat de acuzare (III 506 [565-566]), în 1939, în toate lagărele de concentrare germane, se aflau, în totalitate, 21.400 de deținuți. 300.000 de persoane se aflau în închisori obișnuite (XVII 535-536 [581-582]; XX 159 [178]).

Peste un an de la sfârșitul războiului, 300.000 de nemți continuau să se afle în lagărele de internare aliate, în baza clauzelor de „arest automat” din acordurile aliaților (de exemplu, punctul B-5 din Declarația Comună de la Potsdam) (XVIII 52 [62]).

Până la război, majoritatea deținuților lagărelor de concentrare germane o constituiau comuniștii și criminalii obișnuți (XVII 535-536 [581-582]; XXI 516-521 [570-576], 607-614 [677-685]).

În timpul războiului, din cauza blocadei aliate, sistemul de lagăre de concentrare a fost extins cu scopul de a utiliza munca cetățenilor statelor inamice, criminalilor, martorilor lui Iehova și comuniștilor. Apropo, după cum s-a menționat la Nürnberg, în închisorile din SUA, se aflau 11.000 de martori lui Iehova (XI 513 [563]).

În ambele războaie mondiale, Marea Britanie aplica blocada împotriva Germaniei și a tuturor teritoriilor ocupate, ceea ce încălca, în mod grosolan, normele dreptului internațional (XIII 445-450 [492-497]; XVIII 334-335 [365-367]). Pentru a evita foametea în masă, autoritățile germane erau obligate să introducă, pe teritoriile ocupate, rechizițiile și prestația de muncă, ceea ce, apropo, era perfect legal, conform articolului 52 din cea de-a Patra Convenție de la Haga cu privire la Război Terestru din 18 octombrie 1907. Oamenii erau bucuroși de faptul că puteau lucra în Germania, de unde ei își trimiteau familiilor o parte din salarii (remitențele, pe durata războiului, au constituit de la 2 până la 3 miliarde de mărci).

Așa-ziii „sclavi” achitau impozite și puteau fi sancționați cu amendă, mărimea căreia nu putea depăși salariul pentru o săptămână (V 509 [571]). Pentru infracțiuni disciplinare grave, muncitorii străini puteau fi trimiși într-un lagăr de muncă (a nu confunda cu un lagăr de concentrare), pe o perioadă nu mai mare de 56 de zile (XXI 521 [575-576]). Bătăile sau maltrătarile acestora erau strict interzise.

Prizonierii de război puteau depune cerere pentru a fi eliberați din lagăre pentru prizonierii de război și angajați la muncă în industrie; în acest caz, ei erau tratați ca orice alți muncitori industriali (XVIII 496-498 [542-544]), însă nu mai beneficiau de prevederile Convenției de la Geneva cu privire la Prizonierii de Război. Aceasta se făcea exclusiv în mod benevol.

Regimul vichist din Franța a reușit să obțină eliberarea și repatrierea imediată a unui prizonier de război în schimbul a trei muncitori trimiși la muncă în Germania, pe bază de contract, pe o perioadă de 6 luni (XVIII 497 [543]). Era imposibil de încălcat Convenția de la Geneva cu privire la Prizonierii de Război impunându-i pe prizonierii din Franța, Belgia sau Olanda să participe la ostilități împotriva țarilor lor, întrucât țările lor nu mai luptau (XVIII 472-473 [516]).

În ceea ce privește atacul asupra Poloniei, criza poloneză exista cu mai mult de un an înainte de semnarea pactului Ribbentrop-Molotov și de atacul germano-sovietic. În toată această perioadă, polonezii așa și nu s-au adresat la o curte de arbitraj internațională și imparțială sau la Liga Națiunilor, deoarece ei nu-și doreau o soluție echitabilă pentru toți. Ei erau dispuși să încalce, în continuare, acordurile lor internaționale, expulzând cetățenii polonezi de naționalitate germană, precum și sute de mii de evrei (XVI 275 [304]).

După cum au declarat mulți inculpați și martori ai apărării, afluența evreilor polonezi în Germania era una din cauzele principale ale antisemitismului german (XXI 134-135 [155]; XXII 148 [169]). Evreii polonezi erau implicați în multe scandaluri financiare și scheme frauduloase, cum ar fi celebrul caz Barmat-Kutisker (XXI 569 [627]).

În ceea ce privește „instigarea spre ducerea războiului cu încălcarea dreptului internațional”, cei care, într-adevăr, făceau aceasta erau englezii cu bombardamentele lor în masă. Soldații germani, dimpotrivă, mergeau la luptă cu instrucțiunile detaliate scrise, conform cărora proprietatea străină trebuia să fie respectată, prizonierii de război trebuiau să fie tratați uman, femeile trebuiau să fie respectate etc. (IX 57-58 [68-69], 86 [100-101]; XVII 516 [560])

Nemții au organizat o mulțime de procese împotriva propriilor soldați și ofițeri, mulți dintre care au fost condamnați la moarte pentru

viol sau jaf, chiar dacă valoarea obiectelor furate era comparativ mică (XVIII 368 [401-402]; XXI 390 [431]; XXII 78 [92]).

Confiscarea proprietății guvernamentale era legală conform Convenției de la Haga. Apropos, URSS nu a semnat această convenție, iar proprietatea privată, în țările comuniste, nu exista. Göring a spus că el a fost în Rusia, și acolo, pur și simplu, nu aveai ce fura (IX 349-351 [390-393]).

Trebuie de menționat, de asemenea, că, la momentul Procesului de la Nürnberg, aliații erau angajați în toate lucrurile de care ei îi acuzau pe nemți (XXI 526 [581]; XXII 366-367 [418-420]).

Göring a demolat acuzația cu privire la „experimentul medical cu barocameră”, spunând că toți piloții trebuiau să-și testeze reacțiile fizice la marea altitudine; barocamera ca atare nu reprezenta nimic sinistru (XXI 304-310 [337-344]). Americanii, de asemenea, efectuau experimente medicale, în urma cărora mureau oamenii, inclusiv în timpul Procesului de la Nürnberg (XIX 90-92 [102-104]; vezi, de asemenea, XXI 356, 370 [393, 409]).

Este interesant că Tribunalul a afirmat că războiul defensiv poate include atacul preventiv (XXII 448 [508]), precum și atacul cu scopul de a-i apăra pe cetățenii unui alt stat de conducerea lor proprie (XIX 472 [527]; XXII 37 [49]), cu excepția cazurilor când aceasta a fost făcut de nemți (X 456 [513]). Obiecțiile cum că nemții au făcut anume aceasta au fost, pur și simplu, ignorate.

URSS a concentrat, de-a lungul frontierei sovieto-germane, 10.000 de tancuri și 150 de divizii și a mărit numărul de aerodromuri, în această zonă, de la 20 până la 100. Ulterior, au fost găsite hărți detaliate care nu erau necesare pentru scopuri defensive. Conducerea germană a decis că așteptarea atacului Armatei Roșii asupra câmpurilor petroliere din România sau a bazinelor de cărbune din Silezia este o sinucidere curată (XIX 13-16 [20-23]; XX 578 [630-631]; XXII 71 [85]).

Pare puțin probabil că statele cu vaste imperii coloniale (Marea Britanie, Franța) sau cele cu pretenții asupra întregilor emisfere (SUA) puteau găsi o definiție a războiului agresiv care le-ar satisface. Și, într-adevăr, în verdictul de la Nürnberg, s-a admis că noțiunile de „apărare”, „agresiune” și „conspirație” așa și nu au fost definite (XXII 464, 467 [527, 531]). Se pare că așa-zisul „război agresiv” reprezintă principiul medieval „învingătorul are întotdeauna dreptate” reformulat într-o manieră liberală.

Cazul lui Göring apare aici: IX 236-691 [268-782]; XVII 516-550 [560-597]; XXI 302-317 [335-351].

Rudolf Hess

Conform raportului lui Robert H. Jackson (citat de către judecătorul Bert A. Röling de la Procesul de la Tokio în „A Treatise on International Criminal Law”, vol. 1, p. 590-608, sub redacția lui M. Cherif Bassiouni și Ved. F. Nanda, editura „Chas Thomas Publisher”), englezii, francezii și sovieticii, la Nürnberg, nu doreau în genere să-i acuze pe nemți de „război agresiv”, din motive evidente. Această acuzație a fost inventată de americani, cu unicul scop (admis în mod deschis) de a justifica violările numeroase ale dreptului internațional comise de americani.

Printre aceste violări s-ar număra: programul Lend-Lease; escortarea și repararea navelor de luptă britanice, încă cu doi ani înainte de Pearl Harbour; permisiunea dată englezilor de a-și camufla navele sub cele americane, încă atunci când SUA erau oficial neutre; instituirea ilegală a zonei de 300 de mile care limita apele teritoriale ale SUA; ocuparea Islandei; informarea englezilor despre mișcările submarinelor germane și italiene; bombardamentele și atacurile directe asupra submarinelor germane și italiene începând din iulie 1941; alte acțiuni având caracter evident de „război agresiv”.

Astfel, Hess a stat 46 de ani în închisoare nu numai pentru acțiunile care nu erau ilegale (încercarea eroică de a opri războiul, de a salva milioane de vieți omenești și de a evita distrugerea Europei și a Imperiului Britanic), dar și pentru „crimele” inventate cu scopul de a ascunde crimele acuzatorilor săi.

La Nürnberg nu s-a afirmat că Germania a comis un act de agresiune față de Anglia sau Franța; astfel, întrebarea logică dacă Anglia și Franța au comis un act de agresiune față de Germania a rămas fără răspuns (IX 473 [525]; XVII 580 [629]).

Hess a fost acuzat că a conspirat cu Hitler cu scopul de a scoate Anglia din război, pentru ca Hitler să poată ataca Uniunea Sovietică. La aceasta, Hess a răspuns că acțiunile sale au fost dictate de sinceritate și

că el nu știa nimic despre un careva atac asupra Uniunii Sovietice.

Discursul final al avocatului lui Hess apare aici: XIX 353-396 [390-437]. Din declarația finală (și unică) a lui Hess (XXII 368-373 [420-425]), rezultă că Hess era un om care la un moment putea fi complet nebun iar în clipă următoare incredibil de lucid, rațional și logic. Este posibil că el a devenit un asemenea om atunci când se afla în Marea Britanie.

Rudolf Höss

Rudolf Höss a fost comandantul lagărului de concentrare Auschwitz. „Mărturisirile” sale au „dovedit” că Hitler a gazat șase milioane de evrei (sau cinci milioane — numărul folosit, de regulă, la Nürnberg). Cele mai cunoscute „mărturisiri” ale lui Höss sunt cele aduse de William L. Shirer, în cartea sa „The Rise and Fall of the Third Reich”.

Documentul PS-3868, citat de Shirer, trebuie să fie luat în context. „Depoziția” scrisă în prezența doar a unei singure părți a fost principala armă a acuzatorilor la procesele medievale ale vrăjitoarelor, dispărută pentru câteva secole doar pentru a apare iar la procesele demonstrative sovietice și la procesele pentru crime de război.

Documentele de acest fel încalcă un șir de reguli de procedură penală standard, cum ar fi: regula care interzice formularea întrebărilor sugestive, regula care interzice prezentarea declarațiilor consistente cu cele prezentate anterior (adică multiplicarea probelor prin repetare; în mod normal, aceste declarații se permit doar atunci când ele contrazic altor declarații făcute mai târziu), dreptul de a confrunța martorul acuzării și de a-l supune interogatoriului încrucișat, regula care interzice autoincriminarea.

„Probele” aduse la procesele pentru crime de război nu ar fi fost admise în nici-un tribunal militar. Chiar și în 1946, prezentarea de către acuzare a depozițiilor în calitate de probă într-un tribunal militar în cazurile privind infracțiunile pasibile de pedeapsă capitală a fost

interzisă de articolul 25 din codul penal militar american. Articolul 38, la rândul său, cerea aplicarea regulilor probatorii federale standard.

La Nürnberg, era evident că documentul PS-3868 nu a fost întocmit de Höss. În caz contrar, acolo ar fi fost scris nu „Înțeleg engleza conform celor scrise mai sus”, ci ceva de felul: „Această declarație a fost scrisă de mine personal”.

La procesele pentru crime de război mai puțin importante (Hadamar, Natzweiler etc.), un lucru obișnuit erau „mărturisirile” scrise în întregime în limba engleză cu scrisul interogatorului, la sfârșitul cărora stătea declarația deținutului în limba germană, cum că acestea sunt depozițiile lui și el este complet satisfăcut de traducerea lor în limba engleză! În cartea lui David Maxwell-Fyfe „War Crimes Trials” (volumul referitor la Procesul lui Hadamar, p. 57), apare și o astfel de formulare (în limba engleză): „Confirm că cele scrise mai sus mi-au fost citite în germană, limba mea maternă”.

Se afirma că deținutul era interogat, cu ajutorul unui traducător, în formă de întrebări și răspunsuri, după care întrebările erau șterse, iar răspunsurile erau scrise pe o foaie aparte sub formă de depoziție scrisă, de regulă, de către o persoană alta decât anchetatorul care a condus interogatoriul.

La Belsen, de exemplu, toate depozițiile scrise erau semnate de una și aceeași persoană — maiorul Smallwood. La acest proces pentru lagărele de concentrare Bergen-Belsen și Auschwitz, avocații apărării (englezii și polonezii necomuniști), numiți de tribunal, au demolat toate capetele de acuzare, inclusiv „selecțiile pentru gazările în masă”, însă argumentele lor au fost respinse din acel motiv că declarațiile involuntare și zvonurile scrise și orale se acceptă „nu pentru a-l condamna pe cel nevinovat, ci pentru a-l condamna pe cel vinovat” („Law Reports of Trials of War Criminals”, vol. 2 (acest volum subțire merită să fie citit în întregime)).

După ce un funcționar special scria depoziția scrisă, aceasta era prezentată deținutului pentru a fi semnată. Dacă deținutul nu semna depoziția, aceasta oricum era prezentată Tribunalului ca probă.

În jargonul proceselor pentru crime de război, contestările puteau fi depuse doar cu privire la „greutatea” unui document, nu și cu privire la „admisibilitatea” acestuia.

Un exemplu de depoziție scrisă fără semnătură care, chipurile, îi aparține lui Rudolf Höss, este documentul NO-4498-B. Litera „B” înseamnă că documentul este o „traducere” (cu semnătura tipărită la o mașină de scris) a documentului „original” NO-4498-A întocmit în limba poloneză și, chipurile, semnat de Höss. Mai există și documentul NO-4498-C în limba engleză. La depoziția B, o „copie conformă”,

depozițiile A și C nu sunt anexate.

Documentul PS-3868, citat de Shirer, este semnat de trei ori în varianta engleză, dar nici măcar o singură dată în versiunea „tradusă” în germană trei zile mai târziu. Documentul conține o modificare minoră semnată cu inițialele lui Höss (cu „h” mic), precum și o frază scrisă în întregime cu scrisul anchetatorului (compară „W” mari) și neavând inițialele lui Höss. În primul caz, inițialele trebuie să servească drept „dovadă” a faptului că Höss „a citit și a corectat” documentul. În ceea ce privește fraza scrisă de mână, aceasta este dezmințită într-un alt loc (XXI 529 [584]).

Atunci când depoziția scrisă era prezentată deținutului, aceasta, deseori, era corectată în mod considerabil, ceea ce ducea la apariția a două sau mai multe versiuni ale unui singur document. În asemenea cazuri, era citată versiunea cea mai lungă, iar versiunile mai scurte „dispăreau”.

Un exemplu al acestei practici este documentul D-288, depoziția scrisă a lui Wilhelm Jäger dată sub prestare de jurământ, care, de asemenea, a fost citată de Shirer în lucrarea sa (vezi capitolul consacrat lui Albert Speer). Jäger a declarat în sală de judecată că a semnat 3 sau 4 copii ale unui singur document care era cu mult mai scurt. Versiunea cea mai scurtă a fost prezentată, inițial, în cazul împotriva preotului Krupp, înainte ca toate acuzațiile împotriva sa să fie retrase. În versiunea cea mai lungă a acestuia document, traducerea în engleză este datată cu o dată care precede data semnării „originalului”.

Apariția lui Jäger în sală de judecată a fost un adevărat dezastru pentru acuzare, dar acest lucru a fost repede uitat (XV 264-283 [291-312]). În general, dacă persoana, semnătura căruia stătea sub depozițiile scrise (prezentate de acuzare), dădea mărturii în sală de judecată, acestea, în mod invariabil, se contraziceau cu depozițiile sale scrise, însă toate contradicțiile erau pur și simplu ignorate.

Printre alte persoane, semnăturile căroră stăteau sub depoziții scrise și apariția căroră în sală de judecată a avut consecințe dezastruoase, se numără generalul Westhoff, mărturiile căruia se contrazic în 27 (!) de locuri cu „depoziția” sa fără semnătură (XI 155-189 [176-212]), și „martorul folosirii armelor bacteriologice” Schreiber (XXI 547-562 [603-620]). De asemenea, depoziția scrisă a traducătorului lui Hitler, Paul Schmidt (documentul PS-3308 prezentat lui spre semnare atunci când el era prea bolnav pentru a-l citi atent), a fost parțial dezmințită de însuși Schmidt (X 222 [252]), dar, totuși, a fost folosită ca dovadă a vinovăției lui von Neurath (XVI 381 [420-421]; XVII 40-41 [49-50]). Ernst Sauckel a semnat o depoziție scrisă încă înainte de aducerea acestuia la Nürnberg (XV 64-68 [76-80]) fiind

constrâns — anchetatorii au amenințat că vor preda rușilor sau polonezilor soția și cei zece copii ai săi.

Întrucât la toate aceste procese, inculpații și martorii acuzării foarte rar își scriau „declarațiile” (dacă le scriau în genere), pot fi, deseori, întâlnite fraze sau chiar aliniate întregi identice sau aproape identice în diferite documente, întocmite, chipurile, în zile diferite de persoane diferite; de exemplu, depozițiile scrise nr. 3 și 5 ale lui Blaskovitz și Halder (probele US-536 și US-537, respectiv); documentele URSS-471, 472 și 473; documentele URSS-264 și 272 (depozițiile cu privire la săpun din grăsime umană).

Printre alte depoziții semnate de Höss se numără documentul NO-1210 în care, mai întâi, apare textul în limba engleză (cu o mulțime de inserări, adăugiri și corectări, inclusiv cu două ciorne diferite ale paginilor 4 și 5), iar, apoi, traducerea germană semnată de Höss. Cu alte cuvinte, „traducerea” este „originalul”, iar „originalul” este „traducerea”.

Documentul 749(b)D a fost „tradus verbal” pentru Höss din engleză în germană, înainte ca el să-l semneze. Semnătura este foarte slabă, aproape ilizibilă, ceea ce denotă o posibilă boală, oboseală sau torturi. Torturile la care a fost supus Höss sunt descrise detaliat de Rupert Batler în cartea sa „Legions of Death” (editura „Hamlyn Paperbacks”). În ceea ce privește „mărturisirile” făcute de Höss la 1 aprilie 1946 (de Ziua Proștilor) și citate de Maxwell-Fyfe, în care Höss „mărturisește” că a ucis 4 milioane de evrei (X 389 [439-440]) și nu tradiționalele 2,5 milioane (pe care el le-a „mărturisit” la 5 aprilie 1946), acestea ori că niciodată nu au existat, ori că au fost „pierdute”.

De asemenea, nu este adevărat că apariția lui Höss în sală de judecată, la Procesul de la Nürnberg, s-a redus, în principal, la confirmarea depoziției sale scrise; aceasta este adevărat doar pentru interogatoriul încrucișat al lui Höss efectuat de colonelul John Amen din armata SUA. În realitate, Höss a apărut în sală de judecată pentru a da mărturii și (ceea ce era deja un lucru normal) a contrazis într-o manieră de necrezut atât depoziția sa scrisă, cât și pe el însuși (XI 396-422 [438-466]). De exemplu, în depoziția scrisă se afirmă (XI 416 [460]): „noi știam că oamenii erau morți, deoarece țipetele lor încetau” (o absurditate evidentă din punct de vedere toxicologic), în timp ce, dând mărturia verbală, Höss a declarat (în răspuns la întrebările sugestive foarte nepotrivite ale „avocatului” lui Kaltenbrunner, XI 401 [443]) că oamenii își pierdeau cunoștința; astfel, a rămas un mister cum Höss afla că victimele mureau.

Höss a uitat să spună că uciderea insectelor cu Zyklon-B dura două zile; el menționează acest fapt în alte locuri (vezi documentul NO-

036, p. 3, textul german, răspunsul la întrebarea nr. 25, precum și „autobiografia” lui Höss „Kommandant in Auschwitz”, p. 155). La folosirea otrăveii cu o acțiune atât de lentă, oamenii ar fi murit nu de otrăvire, ci de sufocare.

Höss a declarat că ordinul de exterminare a evreilor europeni a fost dat verbal (XI 398 [440]), iar ordinele de păstrare a uciderilor în taină se dădeau în scris (XI 400 [442]). El a afirmat, de asemenea, că la Auschwitz, un loc mlăștinos, corpurile erau arse în gropi (XI 420 [464]), iar dinții de aur erau topiți pe loc (XI 417 [460]). Höss a mai spus că, în urma evacuării lagărelor de concentrare (pentru ca deținuții să nu ajungă în mâinile sovieticilor), au murit inutil mulți oameni (XI 407 [449-450]) și că, practic, nu exista nici-un program de exterminare! Iată un fragment foarte interesant:

„Până la începerea războiului în 1939, situația în lagăre cu privire la alimentarea, cazarea și tratamentul deținuților era aceeași ca și în orice altă închisoare sau penitenciar din Germania. Da, deținuții erau tratați cu strictete, dar despre bătăi metodice sau maltratări nici nu putea fi vorba. Reichsführerul (Himmler) dădea avertizări repetate că orice membru SS care va ridica mâna asupra unui deținut va fi pedepsit; și, într-adevăr, membrii SS care maltratau deținuții erau pedepsiți destul de des. Alimentarea și cazarea în acea perioadă erau, sub orice aspect, aceleași ca și pentru ceilalți deținuți din sistemul penitenciar.

Cazarea în lagăre în acei ani era, în continuare, una normală, deoarece fluxurile în masă de la începutul și din timpul războiului încă nu au avut loc. După începerea războiului și venirea în masă a deținuților politici, precum și mai târziu, după venirea din teritoriile ocupate a deținuților care erau membri ai mișcărilor de rezistență, încăperile și anexele din lagăre nu mai puteau face față numărului mare de deținuți care veneau.

În primii ani ai războiului, această problemă mai putea fi rezolvată prin măsuri improvizate, însă mai târziu, din cauza exigențelor impuse de război, aceasta nu mai era posibil, deoarece la dispoziția noastră practic nu au mai rămas materiale de construcțiile. (Notă. Nu uitați că corpurile victimelor exterminați în masă erau, chipurile, arse folosind lemne în calitate de combustibil!)

...Aceasta a adus la o situație în care deținuții lagărelor nu mai aveau suficiente puteri pentru a lupta cu epidemiile care izbucneau ... scopul nostru nu era să avem cât mai mulți morți posibili sau să distrugem cât mai mulți deținuți. Reichsführerul era permanent preocupat de problemele de folosire a tuturor brațelor posibile de muncă în industria militară...

Aceste așa-zise maltratări și torturi din lagăre de concentrare, relatări despre care au fost răspândite printre oameni, în mod particular, de către deținuții care au fost eliberați de armatele de ocupație, nu erau, după cum se crede, acte metodice, ci erau comise de către anumiți comandanți, ofițeri sau soldați simpli care recurgeau la violență...

Dacă așa ceva, într-un careva mod, îmi era adus la cunoștință, vinovatul era, desigur, imediat eliberat din funcție sau transferat într-un alt loc. Astfel, chiar dacă acesta nu era pedepsit pentru că nu erau probe care ar dovedea vinovăția sa, el oricum era îndepărtat de la deținuți și numit într-o altă funcție.

Situația dezastruoasă de la sfârșitul războiului a fost cauzată de faptul că, în urma distrugerii căilor ferate și a bombardamentelor continue ale uzinelor industriale, nu mai era posibil de îngrijit aceste mase într-un mod potrivit, de exemplu, la Auschwitz, cu cei 140.000 de deținuți, cu toate că comandanții au încercat să îmbunătățească situația prin măsuri improvizate, coloane de camioane și alte lucruri: totul a fost în zădar.

Numărul de bolnavi a devenit imens. Aproape că nu mai erau medicamente, peste tot izbucneau epidemii. Deținuții capabili de muncă trebuiau să fie folosiți în mod continuu, conform ordinului Reichsführerului; chiar și persoanele ușor bolnave trebuiau să fie folosiți în industrie acolo unde era posibil. Ca urmare, fiecare colț din lagăre de concentrare care putea fi folosit pentru trai era umplut cu deținuții bolnavi și muribunzi.

La sfârșitul războiului, mai erau treisprezece lagăre de concentrare. Toate celelalte locuri care sunt însemnate aici pe hartă se referă la așa-numitele lagăre de muncă atașate la uzinele de armamente situate acolo...

Dacă careva cazuri de maltratare a deținuților de către gardieni și aveau loc (eu personal niciodată nu m-am ciocnit cu ele), acestea erau posibile doar într-o măsură foarte mică, deoarece toți funcționarii responsabili pentru lagăre aveau grijă ca cât mai puțini membri SS să aibă contact direct cu deținuții, deoarece pe parcursul anilor calitatea personalului de gardă s-a deteriorat într-o asemenea măsură, încât standardele vechi nu mai puteau fi respectate...

Aveam mii de gardieni veniți din toate țările lumii care s-au înrolat în aceste unități în calitate de voluntari și care de abia vorbeau germană; aveam, de asemenea, oameni în vârstă, de la 50 până la 60 de ani, care nu erau deloc interesați de munca lor, așa că comandantul lagărului trebuia să aibă permanent grijă ca acești oameni să respecte măcar cele mai joase standarde cu privire la obligațiile lor. De asemenea, era evident că printre ei erau elemente care vor maltrata

deținuții, însă un asemenea tratament niciodată nu era tolerat.

De asemenea, era imposibil de administrat aceste mase de oameni cu ajutorul membrilor SS în timpul lucrului sau în lagăre; de aceea, era necesar, pretutindeni, de a-i însărcina pe unii deținuți să dea instrucțiuni la alți deținuți și să-i facă să lucreze; acești deținuți aveau, în mâinile lor, administrarea aproape exclusivă a teritoriului intern al lagărelor. Fără îndoială, aveau loc multe cazuri de maltratare care nu puteau fi evitate, pentru că noaptea, în lagăre, practic nu era nici-un membru SS. Membrilor SS li era permis să intre pe teritoriul lagărului doar în cazuri speciale, așa că deținuții depindeau mai mult sau mai puțin de supraveghetorii din rândurile deținuților.”

Întrebarea (din partea dr. Ludwig Babel, avocat pentru SS):

— Ați menționat deja regulile pentru gardieni, însă mai exista și un regulament valabil pentru toate lagăre. În acest regulament pentru lagăre, erau stabilite pedepse pentru deținuții care încălcau regulile lagărelor. Ce fel de pedepse erau acestea?

Răspunsul (din partea lui Höss):

— În primul rând, transferarea la „detașamentul de pedeapsă” („Strafkompanie”), adică la muncă grea și regim aspru; apoi, închiderea într-un izolator, închiderea într-o cameră întunecată și, în cazuri foarte serioase, punerea în fiere sau legarea. Pedeapsa prin legare („Anbinden”) a fost interzisă de către Reichsführer în anul 1942 sau 1943, nu pot spune exact când. Încă o pedeapsă consta în statul, un timp îndelungat, în poziție de drept la intrarea în lagăr („Strafstehen”, statul de pedeapsă), și, în sfârșit, exista pedeapsa corporală. Însă, nici-un comandant nu putea ordona această pedeapsă de sine stătător; el trebuia s-o solicite.” (Mărturiile verbale ale lui Rudolf Höss, 15 aprilie 1946, XI 403-411 [445-454].)

Din câte se pare, Höss vroia să-și protejeze soția și cei 3 copii și să salveze viețile altora, și, de aceea, a declarat că despre uciderile în masă știa doar 60 de persoane. Höss a încercat să-l salveze pe Kaltenbrunner, implicându-i pe Eichmann și Pohl care încă nu au fost arestați. (Pentru un caz similar, vezi depoziția scrisă a lui Heisig care îl implică pe Raeder, XIII 460-461 [509-510].)

Höss a apărut în calitate de „martor al apărării”, și interogatoriul încrucișat al său, efectuat de acuzare, a fost oprit de însăși acuzarea (XI 418-419 [461-462]). Probabil că aceștia s-au speriat că Höss le va strica toate planurile.

Celebra „autobiografie” a lui Höss, „Kommandant in Auschwitz”, nu este cu mult mai bună. Probabil că aceasta era, inițial, o imensă „depoziție scrisă”, făcută, în cadrul interogatoriilor, sub formă de întrebări și răspunsuri, care, ulterior, după redactare, i-a fost

înmânată lui Höss pentru ca acesta s-o scrie cu mâna sa. Conform acestei cărți, focurile pentru ardere erau vizibile de la kilometri întregi (p. 159, ediția germană), mirosul urât, la fel, se simțea de la kilometri (p. 159). Toți din regiune știau de exterminări (p. 159), însă familia lui Höss așa și nu a aflat nimic (p. 129-130). Victimele știau că urmau să fie gazate (p. 110, 111, 125), dar, totuși, era posibil să le amăgești (p. 123-124, documentul PS-3868). Höss era un bețiv cronic care a „mărturisit” aceste lucruri după ce s-a îmbătat (p. 95) sau fiind torturat (p. 145).

Nu este adevărat că, conform acestei cărți (p. 126 a ediției germane), corpurile erau scoase din camere de gazare de către Kapo care mâncau și fumau și/sau nu purtau măști antigaz; aceasta nu apare în text. Robert Faurisson a demonstrat că Höss, într-adevăr, a făcut această afirmație, dar cu o altă ocazie, în cadrul unui „interogatoriu”. „Traducerea” în poloneză a acestei cărți, care a fost publicată înainte de ediția „originală” în limba germană, se pare că coincide cu textul german, doar că acolo lipsesc denumirile locurilor și datele, ceea ce indică că, mai întâi, a fost scrisă varianta în poloneză, iar detaliile susmenționate au fost adăugate în traducerea germană mai târziu. Scrierile complete, necenzurate ale lui Rudolf Höss (în limba poloneză) pot fi împrumutate prin abonament internațional („Wspomnienia Rudolfa Hössa, Komendanta Obozu Oswiecimskiego”).

Procesele japoneze pentru crime de război

În timp ce nemții au fost condamnați pentru fabricarea „săpunului uman” (această poveste a fost luată în serios în ediția a 7-a a prestigioasei culegeri „International Law”, sub redacția lui Oppenheim și Lauterpacht), inculpații japonezi au fost condamnați, la mai multe procese, pentru prepararea supei umane.

Aceasta nu este o greșală de tipar („săpun/supă”); dimpotrivă, în 1948, era considerat un fapt demonstrat că japonezii sunt o rasă de canibali

Generalul Yamashita

înnăscuți cărora li se interzice, sub amenințarea morții, să devoreze corpurile propriilor morți, dar care sunt încurajați, în mod oficial, să-i mănânce pe americani. Americanii erau serviți prăjiți sau în supă, după gust. Oamenii erau mâncați chiar și atunci când exista altă mâncare. Astfel, japonezii practicau canibalismul nu din necesitate, ci din plăcere.

Cele mai preferate părți ale corpului, din punct de vedere culinar, erau ficatul, pancreasul și vezicula biliară. Chinezii erau înghițiți în formă de pastile (!).

Printre procesele la care s-a „demonstrat” aceasta se numără:

— „U.S. vs. Tachibana Yochio and 13 others”, Insulele Mariene, 2-15 august 1946;

— „Commonwealth of Australia vs. Tazaki Takehiko”, Wewak, 30 noiembrie 1945;

— „Commonwealth of Australia v. Tomiyasu Tisato”, Rabaul, 2 aprilie 1946;

— „Procesul de la Tokio” — cel mai complex proces pentru crime de război din istorie care a durat de la 3 mai 1946 până la 12 noiembrie 1948 și a fost supravegheat, în mod personal, de către Douglas McArthur (vezi „The Tokyo Judgment”, vol. 1, p. 409-410, University of Amsterdam Press, 1977, p. 49.674-49.675 ale copiei mimeografice a stenogramei).

Toți cei 25 de inculpați care mai erau în viață la sfârșitul Procesului de la Tokio au fost condamnați. Șapte dintre aceștia au fost spânzurați. Printre crimele lor se numără:

— planificarea, inițierea și ducerea „războiului agresiv” împotriva Uniunii Sovietice (deși anume Uniunea Sovietică a atacat Japonia cu două zile după Hiroshima, încălcând pactul de neagresiune; în aceeași zi, a fost semnat Acordul de la Londra în baza căruia a fost organizat Procesul de la Nürnberg);

— planificarea, inițierea și ducerea „războiului agresiv” împotriva Franței (Franța, după cum se știe, se află în Europa);

— blocada maritimă ilegală și bombardarea populației civile (cazul Shimada), adică acțiunile britanicilor în Europa ar fi fost ilegale dacă le-ar fi comis japonezii;

— judecarea ilegală a „criminalilor de război” într-un tribunal militar (cazul Hata și Tojo; vezi, de asemenea, procesul „U.S. vs. Sawada”, probabil, cea mai ipocrită și dezgustătoare acuzație dintre toate; victimele erau 7 americani care au participat la bombardarea barbară a orașului Tokio, în urma căreia au fost arși de vii 80.000 de femei și copii);

— canibalism (nu s-a afirmat că inculpații personal l-au mâncat

pe cineva).

Printre „probele” aduse se numără:

— rapoartele comisiei sovietice pentru crime „fasciste”;

— rapoartele comisiei chineze pentru crime de război;

— rapoartele sovietice bazate pe documentele japoneze care nu au fost anexate la rapoarte;

— rezumatele cu privire la agresiunea militară japoneză în China (făcute de chinezi);

— 317 rapoarte ale comisiei americane pentru crime de război (Advocate General War Crimes Reports) în care sunt „citate” documentele japoneze „capturate”, agende, mărturisiri de canibalism, ordine de ucidere în masă, ordine de gazare a prizonierilor de război pe insulele îndepărtate ale Pacificului de Sud, etc. („documentele capturate” nu au fost anexate la rapoarte; dovedirea autenticității sau existenței lor nu a fost cerută);

— depozițiile scrise ale soldaților japonezi aflați în prizonierat în Siberia;

— depozițiile scrise ale japonezilor în care japonezii sunt numiți dușmani;

— depozițiile scrise ale ofițerilor Armatei Roșii;

— depozițiile scrise ale aborigenilor analfabeți de pe insulele Pacificului de Sud;

— articolele decupate din ziare și reviste (probă admisibilă pentru acuzare, dar, de regulă, nu și pentru apărare; astfel, evenimentele din China au fost dovedite prin citate din „Chicago Daily Tribune”, „New Orleans Times-Picayune”, „Sacramento Herald”, „Oakland Tribune”, „New York Herald”, „New York Times”, „Christian Science Monitor”, etc.);

— „depoziția scrisă” a lui Marquis Takugawa (aceasta a fost scrisă în engleză și nu i-a fost citită lui în japoneză);

— declarațiile lui Okawa (Okawa a fost declarat iresponsabil și trimis la un azil de nebuni, însă declarațiile sale au fost, totuși, folosite în calitate de probă);

— mărturiile lui Tanaka (martorul profesional plătit de americani; Okawa, fiind beat, a mărturisit totul lui Tanaka; Tanaka „Monstrul” Ryukichi, chipurile, a fost responsabil pentru milioane de atrocități, însă el nu a fost judecat și călătorea liber prin Japonia);

— agenda lui Kido (diverse zvonuri și bârfe despre tot ce nu-i plăcea lui Kido);

— memoriile lui Harada (Harada a suferit un insult, astfel că nu era în stare să dicteze deslușit; cât de bună era memoria sa și ce anume vroia el să spună, numai Dumnezeu știe; interpretările constau din

supoziții pure; există o mulțime de „copii” diferite „corectate” de o mulțime de persoane altele decât cea căreia el și-a dictat amintirile; în afară de aceasta, Harada avea reputația unui mincinos înrăit).

În „Răspunsul acuzării la argumentele apărării” de la sfârșitul procesului, toate probele apărării au fost respinse; s-a declarat că cel mai bun martor sunt documentele (adică traducerile extraselor din „copii” fără careva semnături sau evidență a existenței acestora). Dacă acuzarea și apărarea citau un careva document, se afirma că acuzarea citează corect, iar apărarea scoate fraze din context. Zvonurile aveau valoare probatorie, dar nu și depozițiile martorilor apărării. Interogatoriile încrucișate se considerau o pierdere de timp.

Cinci din cei 11 judecători — William Webb din Australia, Delfin Jaranilla din Filipine, Bert. A. Röling din Olanda, Henri Bernhard din Franța și R.B. Pal din India — și-au exprimat o opinie separată. Pal a scris celebra opinie separată de 700 de pagini, în care a declarat că majoritatea probelor acuzării cu privire la atrocități nu au nici-o valoare, remarcând cu sarcasm că el speră că unul din documente a fost scris în japoneză.

O trăsătură caracteristică a proceselor pentru crime de război este aceea că la ele nu se demonstrează nimic și că acestea se contrazic între ele. La Procesul de la Tokio s-a declarat că chinezii aveau dreptul să încalce tratate „injuste” și că eforturile japonezilor de a impune respectarea unor asemenea tratate constituiau o „agresiune”, întrucât tratatele erau „injuste”.

Atunci când au fost aruncate bombele atomice, Shigemitsu încerca să negocieze condițiile unei capitulări deja de aproape 11 luni, începând din 14 septembrie 1944. Aceasta, desigur, a devenit încă o „crimă” — „prelungirea războiului prin negocieri” (!).

„Probele” activității canibalice a japonezilor pot fi găsite aici: „JAG Report 317”, p. 12.467-12.468 ale stenogramei mimeografice; probele 1446 și 1447, p. 12.576-12.577; proba 1873, p. 14.129-14.1230, probele 2056 și 2056A și B, p. 15.032-15.042.

Alfred Jodl

Jodl a fost spânzurat pentru implicarea sa în „Kommandobefehl”, ordinul de împușcare a soldaților britanici care luptau în haine civile și își strangulau propriii prizonieri de război (XV 316-329 [347-362]).

În apărarea sa, Jodl a spus că dreptul internațional este menit să apere persoanele care luptă ca soldați. Soldații trebuie să poarte arme în

mod deschis, să poarte embleme sau uniforme clar descifrabile, să trateze prizonierii într-o manieră umană. Războiul de partizani sau activitățile unităților diversioniste britanice erau interzise. Judecata și execuția unor asemenea persoane erau legale dacă acestea erau efectuate în condițiile Articolului 63 din Convenția de la Geneva cu privire la Prizonieri de Război din 1929. (Vezi, de asemenea, „Dissentient Judgement of Judge Rutledge, U.S. vs. Yamashita” și „Habeas Corpus Action of Field Marshall Milch”.)

Trebuie de menționat că în urma acestui ordin aproape nimeni nu a fost împușcat (doar 55 de persoane în Europa de Vest, conform lui David Maxwell-Fyfe, XXII 284 [325]). Scopul ordinului era de a-i împiedica pe oameni să lupte într-o asemenea manieră, crezând că, ulterior, ei pot, pur și simplu, să se predea.

Încă o „crimă” a lui Jodl era aceea că el l-a înștiințat pe comandantul-șef al armatei că Hitler a repetat ordinul emis mai înainte de a nu accepta oferta de predare a Leningradului.

Ca și multe alte crime germane, această idee, de asemenea, a rămas fără efect, deoarece oferta de predare a Leningradului nu a mai venit. Nemții doreau să-i impună pe locuitorii orașului să se evacueze în spatele frontului, deoarece ar fi fost imposibil de hrănit milioane de oameni și de prevenit epidemii. În pozițiile germane erau lăsate, în mod intenționat, goluri spre est, pentru ca populația să se poată evacua. După cum se știe, Kievul, Odesa și Harkovul au capitulat, dar s-au dovedit a fi minate; drept consecință, mii de soldați germani au murit în urma exploziilor unor dispozitive cu efect întârziat. (Apropo, ordinul cu privire la Leningrad, documentul C-123, nu este semnat.)

În ceea ce privește „exterminarea prizonierilor sovietici de război”, lucrurile au stat în felul următor. Construcțiile portuare erau necesare nemților pentru scopuri militare, iar calea ferată sovietică avea ecartament mai larg decât cea europeană, de aceea nemții nu puteau transporta proviziile pentru a hrăni milioane de prizonieri înfomețați. Minciuna sfruntată inventată de propaganda sovietică, cum că nemții au exterminat milioane de prizonieri sovietici, a fost și continuă să fie

luată în serios de mulți oameni care nu știu adevăratele cauze ale mortalității înalte în rândul prizonierilor sovietici.

Acuzațiile înaintate împotriva lui Jodl este o bună ilustrare a absurdității întregului proces. Avocatul său Exsner a spus: „Omorul și revoluția: pe timp de pace, aceasta ar însemna război civil; pe timp de război, prăbușirea imediată a frontului și sfârșitul Reichului. Ar fi trebuit el oare atunci să strige: „Fiat justia, pereat patria!” („Trăiască justiția, chiar dacă patria va muri!”)? Se pare că acuzația chiar crede că o asemenea comportare putea fi cerută de la inculpați. Ce idee uluitoare! Întrebarea, dacă omorul și trădarea pot fi, în genere, justificate din punct de vedere etic, ar fi bine să o lăsăm pe seama moralistilor și teologilor. În orice caz, juriștii nici nu pot discuta o asemenea idee. Să fii obligat, sub amenințarea pedepsei, să-l omori pe șeful statului? Un soldat ar trebui să facă aceasta? Ba chiar în timpul războiului? Cei care făceau asemenea lucruri erau întotdeauna pedepsiți, dar să-i pedepsești pentru aceea că nu au procedat astfel ar fi, de-a dreptul, ceva nou” (XIX 45 [54]; XXII 86-90 [100-105]). (Apropo, la Tokio generalii au fost spânzurați pentru intervenție în politică.)

Cu o altă ocazie, Exner a exclamat: „Pe o singură pagină a rezumatului englezo-american al cazului („trial brief”), fraza „Jodl a fost prezent la” apare de șase ori. Ce înseamnă oare aceasta din punct de vedere juridic?” (XIX 37 [44])

Unul din acuzatorii sovietici, colonelul Pokrovski, i-a adresat lui Jodl următoarea întrebare: „Știați oare că trupele germane... tăiau în patru părți, spânzurau cu capul în jos și prăbeau prizonierii sovietici deasupra focului? Știați oare aceasta?” Răspunsul lui Jodl a fost: „Nu numai că nu știau aceasta, dar și nici nu cred în așa ceva” (XV 545 [595]).

Astfel, întregul subiect al proceselor pentru crime de război poate fi rezumat în aceste două-trei propoziții.

Cazul lui Jodl apare aici: XV 284-561 [313-612]; XVIII 506-510 [554-558]; XIX 1-46 [7-55].

Ernst Kaltenbrunner

În timpul unui interogatoriu încrucișat, Kaltenbrunner a fost cu indignare întrebat, cum de el are tupeu să afirme că spune adevărul, iar cei 20-30 de martori mint! (XI 349 [385])

Acești „martori”, desigur, nu au mai apărut în sală de judecată. Ei, de fapt, erau doar niște nume scrise pe o coală de hârtie. Unul din aceste nume îi aparținea lui Franz Ziereis, comandantul lagărului de

concentrare Mauthausen.

Ziereis a „mărturisit” că a gazat 65.000 de oameni, a confecționat abajururi din piele umană și a tipărit bani falși. El a mai întocmit un tabel complicat de date statistice cu privire la numărul exact al deținuților din 31 de lagăre diferite. De asemenea, el l-a acuzat pe Kaltenbrunner că acela a ordonat ca toți deținuții lagărului Mauthausen să fie uciși la apropierea americanilor.

Ziereis era mort deja de zece luni și jumătate atunci când a făcut această „mărturisire”. Din fericire, „mărturisirea” sa a fost amintită de o altă persoană — fostul deținut al lagărului de concentrare cu numele Hans Marsalek, care nu a mai apărut la Nürnberg, dar semnătura căruia apare în document (documentul PS-3870, XXXIII 279-286).

Paginile 1-6 (!) ale acestui document sunt luate în ghilimele, inclusiv tabelul statistic, în care, de exemplu, se afirmă că, la Ebensee, erau 12.000 de deținuți; la Mauthausen, 12.000; la Gusen I și II, 24.000; la Schloss-Lindt, 20; la Klagenfurt-Junkerschule, 70, etc., pentru toate cele 31 de lagăre din tabel.

Acest document nu este semnat de nici-o persoană care, chipurile, era prezentă atunci când Ziereis și-a făcut „mărturisirea”; notele care, chipurile, s-au luat atunci nu sunt anexate la document. Documentul poartă doar două semnături: cea a lui Hans Marsalek, deținutul, și cea a lui Smith W. Brookhart Jr., din armata SUA. Documentul este datat cu 8 aprilie 1946, pe când Ziereis a murit la 23 mai 1945, adică aproape cu un an mai înainte.

S-a declarat că Ziereis era prea grav rănit la acel moment (el a murit în urma numeroaselor răni de glonte în stomac) ca să semneze ceva, însă era destul de sănătos pentru a dicta acest document lung și complex care, apoi, a fost, cuvânt cu cuvânt, „amintit” de Marsalek, aproape peste un an de zile. Marsalek, desigur, nu a avut nici-un motiv să mintă. Documentul este întocmit în limba germană.

Brookhart, la rândul său, era cunoscut prin aceea că scria mărturisiri pentru alții. Astfel, lui îi aparțin „mărturisirile” lui Rudolf Hess (în limba engleză, documentul PS-3868) și cele ale lui Otto Ohlendorf (în limba germană, documentul PS-2620). Brookhart era fiul

unui senator american. În 1992, i-am trimis lui Brookhart o scrisoare, în care l-am întrebat, dacă el are careva hârtii sau memorii. Răspunsul de la el nu a mai venit.

„Mărturisirea” lui Zierys a fost și continuă să fie luată în serios de Reitlinger, Shirer, Hilberg și alți vânzători ambulănți ai holocvasului.

Kaltenbrunner a afirmat că, în timpul războiului, nemții aveau doar 13 lagăre principale („Stammlager”) (XI 268-269 [298-299]). Cele 300 de lagăre de concentrare ale acușării au fost obținute prin includerea, în listă, a lagărelor de muncă perfect normale. Cel de-al 13-lea lagăr, Matzgau, în apropierea Danzigului, a fost un lagăr special, deținuții căruia erau gardienii SS și polițiștii condamnați pentru crime împotriva deținuților, cum ar fi maltratarea, acapararea bunurilor străine, furtul obiectelor personale, etc. La sfârșitul războiului, acest lagăr a ajuns în mâinile sovieticilor (XI 312, 316 [345, 350]).

Kaltenbrunner a spus că sentințele pronunțate de instanțele de judecată SS și de cele ale poliției erau cu mult mai aspre decât sentințele pronunțate de alte instanțe de judecată pentru aceleași crime. SS a intentat multe procese împotriva membrilor săi pentru crime împotriva deținuților și încălcări ale disciplinei (XXI 264-291, 369-370 [294-323, 408-409]).

Interogatoriul de gradul trei era permis de lege doar în scopul obținerii informației cu privire la viitoarele activități ale mișcării de rezistență; folosirea acestuia pentru obținerea mărturisirilor era interzisă. În timpul acestor interogatorii, era obligatorie prezența unui medic. Erau permise 20 de lovituri cu bățul peste fese goale; această procedură nu putea fi repetată mai târziu. Alte forme de „torturi naziste” includeau închiderea deținutului într-o celulă întunecată sau statul în picioare în timpul unor interogatorii lungi (XX 164, 180-181 [184, 202-203]; XXI 502-510, 528-530 [556-565, 583-584]).

Kaltenbrunner și mulți alți martori ai apărării au afirmat că metodele similare erau folosite de poliția din întreaga lume (XI 312 [346]) și că Germania a fost vizitată de oficiali respectați din rândurile poliției cu scopul de a studia procedurile germane (XXI 373 [412]).

Probele și argumentele apărării cu privire la acest subiect și la subiectele apropiate ocupă multe mii de pagini cuprinse în procesele-verbale ale ședințelor Tribunalului, în depozițiile date în fața „comisiei” și în cele 136.000 de depoziții scrise date sub prestare de jurământ (XXI 346-373 [382-412], 415 [458], 444 [492]).

Kaltenbrunner a fost condamnat pentru conspirație cu scopul de a „linșa” piloții aliați care bombardau populația civilă. Asemenea linșări ar fi fost ilegale, dar ele niciodată nu au avut loc. Mulți piloți au

fost salvați din mâinile mulțimii înfuriate de polițiști și militari germani. Nemții au refuzat să recurgă la asemenea metode din teama că aceasta va duce la masacrarea tuturor piloților parașutați. Ca și multe alte crime germane, această idee la fel a rămas fără efect (XXI 406-407 [449-450], 472-476 [522-527]).

O altă crimă comisă de Kaltenbrunner a fost responsabilitatea sa pentru așa-zisul „ordin de glonte” („Kugelerlass”), un presupus ordin de împușcare a prizonierilor de război cu ajutorul unui dispozitiv complicat de măsurare (inspirat, probabil, de aparatul lui Paul Waldmann, înzestrat cu o pedală, pentru dezbaterea creierului, vezi documentul URSS-52, VII 377 [416-417]).

„Ordinul de glonte”, documentul PS-1650, chiar dacă am presupune că acest document este autentic (ceea ce este puțin probabil; XVIII 35-36 [43-44]), este rezultatul unei traduceri incorecte: sensul ordinului este acela că deținuții care încearcă să evadeze trebuie să fie legați de o minge („Kugel”) de fier, și nu să fie împușcați cu un glonte (de asemenea, „Kugel”). Cuvântul „lega” apare în document, pe când cuvântul „împușca”, nu (III 506 [565]; XXI 514 [568]; Gestapo Affidavit 75; XXI 299 [332]). Acest document a fost transmis prin teletip și, deci, nu are semnătură (XXVII 424-428).

Noțiunea de „Sonderbehandlung” („tratament special”) este un exemplu al jargonului urât folosit de toți birocrății; aceasta se traduce cel mai bine ca „tratament de la caz la caz”. Kaltenbrunner a reușit să arate că, într-un caz, aceasta se referea la dreptul de a bea șampanie și de a lua lecții de franceză. Acuzarea, pur și simplu, a încurcat o stațiune de iarnă cu un lagăr de concentrare (XI 338-339 [374-375]). Stațiunea de iarnă apare în documentul PS-3839 (XXXIII 197-199) — „depoziția scrisă dată sub prestare de jurământ”.

Cazul lui Kaltenbrunner apare aici: XI 232-386 [259-427]; XVIII 40-68 [49-80].

Wilhelm Keitel

Keitel a fost spânzurat pentru implicarea sa în atrocitățile, chipurile, comise în Rusia, precum și pentru ordinul cu privire la comisarii sovietici („Kommissarbefehl”) și ordinul „noapte și ceață” („Nacht-und-Nebel”-Erlas). Probele împotriva lui Keitel constau, în marea parte, din Rapoartele „Comisiei Extraordinare de Stat pentru stabilirea și investigarea atrocităților cotropitorilor germano-fasciști și ale complicilor lor” (XVII 611-612 [663-664]; XXII 76-83 [90-98]). Acestea reprezintă niște rezumate cu decizii finale, concluzii și

generalizări fără careva probe sau documente în sprijinul lor. În aceste „rezumate”, instituțiile militare sunt numite incorect și confundate.

Printre documentele sovietice, în baza cărora Keitel a fost condamnat la moarte, se numără documentele URSS-4, 9, 10, 35, 38, 40, 90, 364, 366, 407 și 470.

Documentul URSS-4 reprezintă „Raportul Comisiei Extraordnare de Stat cu privire la exterminarea de către hitleriști a oamenilor sovietici prin infectarea lor cu tifos exantematic”. Responsabilitatea pentru aceste crime este atribuită guvernului hitlerist și Comandamentului Suprem al Wehrmachtului. (Vezi, de asemenea, „Report on U.S. Crimes in Korea”, Peking (1952), în care se descrie folosirea de către americani a armelor bacteriologice.)

Documentele URSS-9, 35 și 38 sunt, de asemenea rapoarte ale Comisiei Extraordnare de Stat.

Documentul URSS-90 reprezintă o sentință a tribunalului militar sovietic, în care se afirmă că „cotropitorii germano-fasciști au comis atrocități bestiale” și care atribuie aceste crime Comandamentului Suprem al Forțelor Armate Germane.

Documentele originale nu se anexează, ordinele concrete nu se menționează. Numele lui Keitel, de asemenea, nu se menționează. Alte documente sunt niște „copii certificate” (XVIII 9-12 [16-19]) ale documentelor care, chipurile, s-ar fi aflat în posesia sovieticilor.

Ordinul „noapte și ceață” (XVIII 19-22 [27-30]) a fost emis pentru a oferi o alternativă împușcării membrilor mișcărilor de rezistență. Acuzarea a recunoscut că împușcarea unor asemenea persoane era legitimă (V 405 [456]), însă nemții considerau că a-i condamna pe toți la moarte nu este de dorit. Închisoarea era considerată o pedeapsă insuficient de aspră, pentru că toți credeau că războiul se va termina în curând (XXI 524 [578-579]).

Ordinul cu privire la comisari a avut foarte puțin efect, parțial din acea cauză că era destul de dificil de stabilit cine anume este comisar (XXI 404-405 [446-447]; XXII 77 [91]).

Keitel continuă să fie învinuit, până în ziua de astăzi, că a blocat accesul la Hitler, adică a făcut astfel că la Hitler nu ajungeau anumite informații. Această acuzație, una extrem de ridicolă, este dezmințită pe paginile 645-661 [710-717] din volumul XVII.

Printre alte „probe” folosite împotriva lui Keitel se numără documentul PS-81 (citată de Jackson în discursul său inițial) și documentul URSS-470, o „copie certificată” (adică o copie făcută la mașina de scris și certificată ca fiind „identică” cu „originalul”) a unui „document original” scris în întregime în limba sârbo-croată (!) care, chipurile, se afla în Iugoslavia, cu „semnătura” lui Keitel tipărită la mașina de scris (!). Nu s-a afirmat că Keitel înțelegea sârbo-croata, dar s-a declarat că aceasta este „traducerea” unui document scris în limba germană pe care iugoslavii nu l-au putut găsi (XV 530-536 [578-585]).

Cazul lui Keitel apare aici: X 468-658 [527-724]; XI 1-28 [7-37]; XVII 603-661 [654-717]; XVIII 1-40 [7-48].

Constantin von Neurath

Von Neurath a fost victima unui fals grotesc, documentul PS-3859. Cehii au retipărit un document autentic, făcând o mulțime de modificări și adăugiri, și au prezentat Tribunalului „fotocopia” „copiei” lor (cu semnăturile tipărite la mașina de scris). Documentul original se afla în Cehoslovacia.

În acest document, aproape totul este greșit, ceea ce nu este de mirare — aparatul birocratic german era o mașină foarte complicată. În multe documente ale acușării, apar adrese incorecte, referințe false și note procesuale incorecte care nu

bat deodată la ochi. Cu privire la documentul PS-3859, von Neurath a spus: „Îmi pare foarte rău, dar dvs. mințiți” (XVII 67 [79], 373-377 [409-413]).

Von Neurath a fost condamnat pentru închiderea universităților cehe (conform dreptului internațional, asemenea acțiuni din partea

autorităților de ocupație nu constituie o crimă) și împușcarea a nouă studenți cehi după o demonstrație. Aceste „crime” au fost „dovedite” printr-un șir de documente: URSS-489 (o „copie conformă” certificată de cehi), URSS-60 (un raport al comisiei pentru investigarea crimelor „fasciste”, în care se aduc „declarațiile” lui Karl Hermann Frank care nu au fost anexate la raport), URSS-494 (o „depoziție scrisă dată sub prestare de jurământ” semnată de Karl Hermann Frank cu 33 de zile înainte de execuția sa). Declarațiile atribuite lui Frank în raportul comisiei sovietice, desigur, nu sunt semnate și datate, iar documentele originale se aflau în Cehoslovacia (XVII 85-90 [98-104]).

O mare parte a „probelor” fabricate împotriva lui von Neurath, Schacht, von Papen, Raeder și a altor inculpați a fost obținută în baza depozițiilor scrise ale unui bătrân diplomat american care, la acel moment, locuia în Mexic (documentele PS-1760; PS-2385; PS-2386; EC-451).

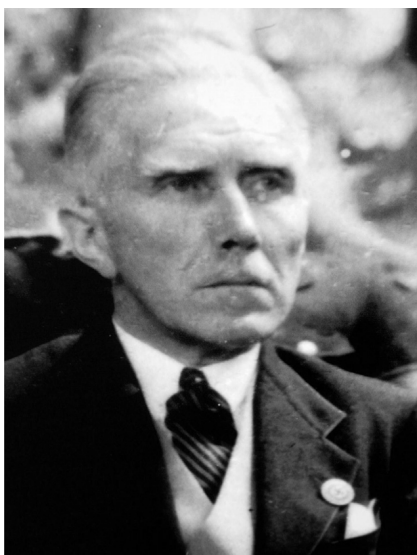
S-a declarat că acest diplomat, Messersmith, este prea bătrân pentru a se prezenta în sală de judecată (II 350 [387]), dar s-a negat că el era senil (II 352 [389]). „Probele” constau din opinii personale ale lui Messersmith cu privire la motivele și caracterul altor persoane.

Cazul lui von Neurath apare aici: XVI 593-673 [649-737]; XVII 2-107 [9-121]; XIX 216-311 [242-345].

Franz von Papen

Von Papen a fost acuzat că a conspirat cu Hitler pentru a-l convinge pe Hindenburg să-l numească pe Hitler cancelar. Conform acestei teorii, von Papen l-a făcut, prin înșelăciune, pe Hindenburg să creadă că dacă aceasta nu va fi făcut, în Germania va izbucni război civil.

Cancelarul de atunci, generalul von Schleicher, a încercat, un timp, să guverneze ilegal și anticonstituțional neavând suportul național-socialiștilor care au obținut cea mai largă majoritate din istoria Reichstagului. Multe activități

„ilegale” ale lui Hitler datează, de fapt, din perioada de guvernare a lui von Schleicher (XXII 102-103 [118-119]). Aceasta era unica alternativă la haosul din 41 de partide politice, fiecare dintre care reprezenta un anumit interes financiar privat.

În 1946, învingătorii democrației i-au spus lui von Papen, că, în 1933, el trebuia să prevadă intenția lui Hitler de a iniția „un război agresiv” și să colaboreze cu von Schleicher pentru a guverna printr-o dictatură militară.

Ulterior, în timpul Puciului lui Röhm, von Schleicher a fost împușcat. Aceste împușcări erau considerate legale de către Hindenburg, ceea ce este confirmat de o telegramă în care el îl felicită pe Hitler (XX 291 [319]; XXI 350 [386]; 577-578 [636-637]; XXII 117 [134-135]). Von Papen, de asemenea, considera împușcarea lui Röhm și a adeptilor săi justificată de situația excepțională (XVI 364 [401]), dar, în același timp, credea că au avut loc multe alte ucideri nejustificate și că datoria lui Hitler era de a efectua o investigație și de a-i pedepsi pe cei vinovați. Aceasta, însă, nu s-a făcut.

La Nürnberg, acuzarea a recunoscut că programul partidului național-socialist nu conținea nimic ilegal și a fost aproape lăudabil (II 105 [123]). Partidul național-socialist a fost declarat legal atât de autoritățile de ocupație din regiunea Rin în 1925 (XXI 455 [505]) și de curtea supremă a Germaniei în 1932 (XXI 568 [626]), cât și de Liga Națiunilor și rezidentul general polonez din Danzig în 1930 (XVIII 169 [187-188]).

În 1933, nu era clar dacă armata îl va susține unanim pe von Schleicher în confruntarea sa cu național-socialiștii care aveau dreptul legal de a guverna. Refuzul lui Hindenburg de a încălca constituția (ceea ce, într-adevăr, putea duce la război civil) l-a adus pe Hitler la guvernare într-o manieră perfect legală (vezi, de asemenea, XXII 111-112 [128-129]).

Von Papen a fost acuzat de „acte imorale întru executarea Planului Comun”, cum ar fi tutuirea (!) ministrului de afaceri externe al Austriei Guido Schmidt. La aceasta, von Papen a răspuns: „Domnule David, dacă dvs. ați fi fost vreodată în Austria, ați fi știut că în Austria aproape toți îl tutuiesc unul pe altul” (XVI 394 [435]).

Acțiunile lui von Papen care nicidecum nu puteau fi numite criminale au fost folosite pentru a dovedi „duplicitatea” inculpatului. Datorită citirii retrospective a gândurilor lui von Papen, în acțiunile sale a fost găsită rea-intenție.

Uneori se afirmă că întrucât von Papen, Fritzsche și Schlacht au fost achitați, Procesul de la Nürnberg a fost unul echitabil. Oricum, aceasta nu este adevărat pentru Procesul de la Tokio sau pentru alte

procesele la care nimeni nu a fost achitat. Se uită, de asemenea, că la procesele vrăjitoarelor din secolul XVII media sentințelor de achitare era de 5-10%.

Cazul lui von Papen apare aici: XVI 236-422 [261-466]; XIX 124-177 [139-199].

Erich Raeder

Raeder a fost acuzat că a „conspirat” cu japonezi pentru a ataca SUA. Printre alte crime comise de Raeder se numără ascultarea discursurilor, prezența la conferințe, cunoașterea planurilor contingente și acceptarea cadourilor de ziua sa de naștere din partea lui Hitler (ceea ce, desigur, dovedește „participarea voluntară a acestuia la Planul Comun”).

Raeder a demonstrat că americanii știau de viitorul atac asupra lui Pearl Harbour încă cu 10 zile înainte de acesta, în timp ce nemții nu știau nimic (XIV 122 [137-138]).

Analiza gradului de pregătire militară a Germaniei și a discursurilor lui Hitler făcută de Raeder va fi discutată în capitolul consacrat lui von Ribbentrop.

Cazul lui Raeder apare aici: XIII 595-599 [656-660], 617-631 [680-696]; XIV 1-246 [7-275]; XVIII 372-430 [406-470].

Joachim von Ribbentrop

Von Ribbentrop a fost spânzurat pentru semnarea Pactului Ribbentrop-Molotov care a precedat și a făcut posibil atacul asupra Poloniei. Ribbentrop și-a justificat acțiunile prin aceea că, în decurs de 20 ani, din Polonia a fost expulzat un milion de nemți, acest proces fiind acompaniat de o mulțime de atrocități. Tot acest timp, plângerile trimise la Curtea Mondială de la Haga și la Liga Națiunilor din Geneva

au fost ignorate. Victimele erau nemții etnici („Volksdeutsche”) cu cetățenie poloneză care locuiau pe teritoriile transmise noului stat polonez prin Tratatul de la Versailles.

La 23 octombrie 1938, Ribbentrop le-a făcut polonezilor o ofertă pe care ambasadorul britanic la Berlin Neville Henderson a numit-o rezonabilă („o ofertă în spiritul Ligii Națiunilor”). Ribbentrop a cerut efectuarea unui plebiscit în Coridorul Polonez, reîntoarcerea Danzigului (un oraș sută la sută german) și construirea unei căi ferate duble extrateritoriale și a unei șosele prin Coridor până la Prusia de Est care era, din 1919, separată de restul Germaniei și putea fi accesată doar prin mare

— o situație absurdă și insuportabilă; cu alte cuvinte, era vorba de un pod terestru până la Prusia de Est (X 260-269 [295-304]; 280-281 [317-318]; 367-369 [416-417]).

În schimb, polonezii urmau să primească privilegii economice mari: dreptul de a utiliza construcțiile portuare ale Danzigului și de a exporta liber mărfurile lor prin acest port. Viitorul Coridorului urma să fie decis conform principiului de autodeterminare, polonezii urmau să primească ieșire la mare, iar Pactul de Prietenie germano-polonez (semnat de Hitler în 1934, în ciuda unei opoziții germane puternice) urma să fie reînnoit pe o perioadă adițională (XIX 362-368 [399-406]. (Versiunea acelorăși evenimente în versiunea acuzării vezi aici: III 209-229 [237-260].)

Acesta era „planul nazist de cucerire a lumii” care a servit pentru aliați drept pretext pentru întregul război, incluzând, mai târziu, Pearl Harbour, Hiroshima și Ialta.

În răspuns la propunerea germană, polonezii au declarat că orice modificare a statutului Danzigului va însemna război cu Polonia. A fost anunțată o mobilizare generală. Expulzările nemților au continuat și de-a lungul frontierei polonezo-germane au început să apară tot mai multe lagăre de refugiați.

Ambasadorul polonez în Germania Lipski a declarat, la 31 august 1939, că el cunoaște foarte bine situația din Germania, după ce a lucrat acolo de mai mulți ani. El nu era interesat în nici-o notă sau

propunere din partea Germaniei. În eventualitatea unui război, în Germania va izbucni revoluție, și armata poloneză va mărșălui triumfal până la Berlin (XVII 520-521 [565-566]; 564-566 [611-614]; XX 607 [661]).

Ribbentrop a afirmat că atitudinea polonezilor făcea războiul inevitabil; că problema Coridorului și a expulzării trebuia să fie rezolvată; că atât pentru Hitler, cât și pentru Stalin, teritoriile respective au fost cele pe care țările lor le-au pierdut după un război dezastruos urmat de niște tratate la fel de dezastruoase (X 224-444 [254-500]; XVII 555-603 [602-655]).

La Nürnberg, nemții aveau doar o singură explicație pentru aceasta: polonezii și englezii erau în contact cu așa-zisa „rezistență” germană care își exagera foarte mult importanța (XVII 645-661 [699-717]; XIII 111-112 [125-126]).

În calitate de martor, în sală de judecată a apărut traducătorul lui Hitler, Paul Schmidt, care a declarat că nemții nu puteau să creadă că englezii vor intra în război pentru ceva ce ambasadorul lor a numit rezonabil. Conform lui Schmidt, s-a făcut un minut de liniște atunci când a fost primit mesajul despre declarația britanică de război, după aceasta Hitler întorcându-se la Ribbentrop și spunând: „Ce să facem acum?” (X 200 [227])

Mărturiile lui Schmidt au aruncat lumină asupra faimoasei remarci atribuite lui von Ribbentrop, cum că evreii ar trebui să fie uciși sau trimiși în lagăre de concentrare. Conform lui Schmidt (X 203-204 [231]), lucrurile au stat astfel: Hitler făcea presiuni asupra lui Horthy pentru ca acesta să ia măsuri mai dure împotriva evreilor. Horthy a spus: „Ce ar trebui să fac? Nu pot să-iucid”. Ribbentrop a fost foarte iritat și a răspuns: „Sunt două alternative: ori aceasta, ori internarea”. În procesul-verbal al ședinței, aceasta a apărut ca: „Ministrul afacerilor externe a spus că evreii trebuie să fie uciși sau trimiși în lagăre de concentrare”. La Nürnberg, aceste cuvinte au fost folosite împotriva lui Ribbentrop și a celorlalți inculpați, în ciuda mărturiilor lui Schmidt (un om respectat de toți, care nu era membru al partidului nazist), conform cărora procesul-verbal al ședinței era inexact (X 410-411 [462-463]).

Conform lui Ribbentrop, Raeder, Göring și celorlalți inculpați, cu excepția lui Schacht, nemții nu erau pregătiți pentru război și nu planificau nici-un fel de „agresiune” (XVII 522 [566-567]; XXII 62, 90 [76, 105]).

Invadarea Belgiei, Olandei și Franței nu poate fi numită agresiune, deoarece anume Franța a declarat război Germaniei, iar Belgia și Olanda permiteau avioanelor britanice să zboare deasupra teritoriului lor, în fiecare noapte, pentru a bombarda Ruhrlul. Nemții au

protestat la aceasta în formă scrisă de 127 de ori (XVII 581 [630], XIX 10 [16]).

Göring, Raeder, Milch și mulți alții au afirmat că, în 1939, Germania avea doar 26 de submarine atlantice cu un număr insuficient de torpile, în comparație cu 315 submarine în 1919 (XIV 26 [34]), și cu un număr ridicol (conform definiției lui Milch) de bombe (XIX 4-5 [11-12]).

În mai 1939, Hitler i-a spus feldmareșalului Milch că producerea bombelor la o capacitate întreagă nu era necesară, deoarece nu va fi nici-un război. Milch a răspuns că capacitatea întreagă de producere a bombelor oricum ar putea fi atinsă doar peste câteva luni, deoarece aceasta ar cere timp. În cele din urmă, ordinul de trecere la capacitate întreagă de producere a bombelor a fost dat doar la 12 sau 20 octombrie 1939 (IX 50 [60-61]; XVII 522 [566-567]).

Forțele aeriene germane erau destinate pentru bombardări defensive ale obiectivelor specifice; până la 1938, nemții cooperau cu rușii și englezii în schimbul informațiilor tehnice cu privire la parametrii militari (IX 45-133 [54-153]; XIV 298-351 [332-389]).

Nemții așa și nu au construit, nici măcar pe aproape, numărul de nave de luptă și, în special, de submarine (XIV 24 [31]) care le era permis conform prevederilor Acordului Naval englezo-german din 1935 (XVIII 379-389 [412-425]). Acest acord a reprezentat o recunoaștere de către englezi a faptului că Tratatul de la Versailles era învechit. De asemenea, Hitler, în mod voluntar, a limitat armamentul naval german (XIX 224-232 [250-259]).

Atunci când a izbucnit războiul, multe nave mari de luptă germane erau în construcție și au trebuit să fie demolate, deoarece pentru finisarea lor era nevoie de mai mulți ani (XIII 249-250 [279-280]; 620-624 [683-687]). Conform depoziției scrise a căpitanului uneia din cele mai mari nave de luptă germane „Gneisenau”, atunci când a început războiul, nava sa se afla într-o călătorie de instruire lângă Insulele Canare neavând pe bord careva muniții (XXI 385 [425]).

Lui Hitler îi plăcea să-i inducă în eroare și să-i sperie pe politicieni cu discursurile ilogice care erau în contradicție atât cu ele înseși (XIV 34-48 [43-59]; 329-330 [366]), cât și unul cu altul (XXII 66-68 [80-81]). Din această cauză, până la 1941, note stenografice exacte niciodată nu se făceau (XIV 314-315 [349-350]).

Multe „discursuri ale lui Hitler” sunt falsuri totale sau parțiale (XVII 406-408 [445-447], XVIII 390-402 [426-439]; XXII 65 [78-79]).

Nemții credeau că Tratatul de la Versailles nu îi mai obligă, deoarece prevederile acestuia (în particular, preambulul Părții V) au fost încălcate atât de englezi, cât și, în special, de francezi. Dezarmarea

germană trebuia să fie urmată de o dezarmare generală (IX 4-7 [12-14]; XIX 242 [269], 356 [392]).

Hitler s-a oferit să se dezarmeze „până la ultima mitralieră”, cu condiția ca celelalte state să procedeze la fel; Germania, însă, nu putea rămâne într-o poziție slăbită pentru totdeauna, așteptând să fie invadată și distrusă în orice moment. Remilitarizarea Rinului i-a oferit Germaniei o frontieră naturală pentru apărarea Ruhrului și ar fi fost o acțiune logică pentru orice guvern. Europa de Est râvnea la un conflict între statele puternic înarmate, Prusia de Est era lipsită de apărare, iar Polonia cerea în mod deschis părți din Silezia de Sus (XII 476-479 [520-524]; XIX 224-232 [249-259]; XX 570-571 [623-624]).

Acordul franco-sovietic din 5 decembrie 1934 a încălcat Pactul de la Locarno, însă, la Nürnberg, încălcarea acestuia le-a fost atribuită nemților (XIX 254, 269, 277 [283, 299, 308]).

Nu era clar dacă ocupația restului Cehoslovaciei a încălcat Acordul de la München (X 259 [293-294]). Aceasta a avut loc din cauza că sovieticii construiau acolo aerodromuri, în colaborare cu cehi, pentru a transforma restul Cehoslovaciei într-un „portavion” de pe care Germania ar putea fi atacată (X 348 [394-395]; 427-430 [480-484]).

Roosevelt a declarat că interesele SUA se extind asupra întregii Emisfere de Vest, iar britanicii vroiau să transforme în dominioanele lor o jumătate din glob, așa că interesele Germaniei, în mod sigur, puteau să se extindă asupra părții vestice a Cehoslovaciei. De la Praga până la Berlin era o jumătate de oră de zbor și, deci, acțiunile cehilor reprezentau o primejdie serioasă pentru securitatea Germaniei.

Trebuie de spus că nu există tratate care ar dura veșnic. Mai devreme sau mai târziu, orice tratat devine învechit și este înlocuit cu unul nou. Aceasta, de regulă, se prevede în tratatul însuși prin formula „rebus sic stantibus” („în circumstanțe neschimbate”). În 1935, Tratatul de la Versailles și Locarno, în mod sigur, erau învechite.

Alfred Rosenberg și Ernst Sauckel

Ca și Frank, Rosenberg a fost acuzat de „furtul” și „jefuirea” operelor de artă. Atât Rosenberg, cât și Frank au menționat că Germania era obligată să protejeze opere de artă, conform prevederilor celei de-a 4-a Convenții de la Haga, iar pentru aceasta ele trebuiau să fie scoase din zona ostilităților. Operele de artă erau cu acuratețe ambalate, evaluate și restaurate. Dacă nemții într-adevăr vroiau să „fure” și să „jefuiască”, atunci ei puteau să nu catalogheze aceste opere de artă, indicând informații despre numele și adresa proprietarului, dacă

acestea erau cunoscute.

Câteva opere de artă au fost apropiate de Göring, dar nu pentru uz personal, ci pentru muzeul pe care Hitler vroia să-l deschidă la Linz. Rosenberg a protestat împotriva acestei apropieri, declarând că datoria sa este de a menține colecțiile intacte până la sfârșitul războiului, în speranța că va putea fi semnat un acord cu privire la aceste obiecte.

Rosenberg, a fost, de asemenea, acuzat de furtul miilor de vagoane de cale ferată cu mobilă. Mobilă i-a aparținut evreilor care și-au părăsit casele odată cu intrarea nemților în

Paris. Apartamentele evreiești au fost sigilate pentru o perioadă de 90 de zile, după care bunurile care se aflau în ele au fost confiscate ca fiind abandonate, deoarece integritatea lor nu putea fi asigurată. Ulterior, acestea erau transmise nemților care au rămas fără case în urma bombardamentelor aliate. Și în acest caz se spera că, la sfârșitul războiului, va putea fi încheiat un acord cu privire la aceste bunuri.

Ministerul lui Rosenberg primea un număr mare de plângeri, toate fiind examinate. Multe din ele au fost găsite ca fiind neîntemeiate. La Nürnberg, însă, s-a socotit că toate plângerile erau întemeiate. Scrisorile către Rosenberg au fost folosite împotriva sa în calitate de probă, deși răspunsurile lui la aceste scrisori s-au pierdut. S-a decis că plângerile și scrisorile dovedesc „participarea sa voluntară la Planul Comun”.

Rosenberg a fost acuzat că a conspirat cu Sauckel în scopul obținerii „sclavilor” de pe teritoriile ocupate pentru economia de război. Rosenberg, Sauckel, Speer, Göring și Seyss-Inquart au protestat la aceasta declarând că dacă nu ar fi fost blocada aliată, o asemenea „jefuire” și „sclavie” nu ar fi fost necesară, că blocada maritimă a fost ilegală și a cauzat șomajul de masă pe teritoriile ocupate și că guvernele de ocupație pot cere plată în servicii, conform celei de-a 4-a Convenții de la Haga cu privire la Război Terestru. „Sclavii” erau plătiți cu aceleași salarii ca și muncitorii germani supuși muncii obligatorii. Funk a spus că „sclavii”, pe parcursul războiului, au transferat familiilor lor 2 miliarde de mărci din salarii (XIII 136 [153]). Seyss-Inquart a spus că

în Olanda blocada a făcut 500.000 de șomeri, și dacă aceștia nu ar fi fost asigurați cu muncă (fie pe bază voluntară, fie pe cea obligatorie), ei ar fi intrat în mișcarea de rezistență, ilegală conform dreptului internațional. Ei erau destul de fericiți să lucreze la fortificațiile germane din Olanda, pentru că aceasta făcea mai puțin probabilă invazia aliaților prin Olanda (posibilitatea invaziei aliaților a fost, de asemenea, cauza deportărilor evreilor olandezi) (XV 662-668 [719-726]; XIX 99-102 [113-115]).

Fritzsche și alții au spus că „sclavii” puteau fi văzuți deplasându-se liber în toate orașele germane (XVII 163-164 [183-184]), că aceștia aveau o mulțime de bani și controlau piața neagră (XIV 590 [649]). Mai mult ca atât, sute de mii de acești „sclavi” au refuzat să părăsească Germania după război, chiar dacă țările lor au fost „eliberate”, iar Germania era devastată (XVIII 155 [172-173]). De asemenea, nu este adevărat că „sclavii” s-au răscolit la sfârșitul războiului (XVIII 129-163 [144-181], 466-506 [509-554]; XIX 177-216 [199-242]; XXI 471-472 [521-522]).

Sauckel a declarat că în Franța recrutarea forței de muncă pentru „munca de sclavi” era efectuată de guvernul francez și de organizațiile colaborationiste franceze. Mulți vroiau să fie „obligați” pentru a scăpa de represalii din partea rezistenței (XV 1-263 [7-290]), și toți primeau aceleași salarii, munceau în baza aceluiași condiții contractuale și beneficiau de aceleași privilegii în domeniul ocrotirii sănătății ca și muncitorii germani.

În ceea ce privește „jefuirea” teritoriilor ocupate, acolo, din contra, era necesar de a importa mult echipament valoros. În URSS, în timpul retragerii, rușii au distrus aproape totul; atunci când nemții, în timpul retragerii lor, își luau echipamentul pe care l-au adus anterior, aceasta a fost numită „jefuire” (IX 171-172 [195-196]).

Un exemplu al „plângerii” devenite o „crimă” a fost cazul când vizitatorii unui teatru au fost, chipurile, duși în „sclavie”. Sauckel a investigat cazul timp de câteva luni și a stabilit că era vorba despre un

caz în care un antreprenor a întrerupt serata organizată pentru muncitorii săi pentru a-i transfera la un alt loc de muncă (XV 17-18 [25-26]).

Pe măsură ce situația se agrava, era nevoie de tot mai multă forță de muncă. Dacă aliații aveau dreptul să confişte bunurile țărilor neutre pe mare, atunci nemții, la sigur, aveau dreptul să utilizeze resursele țărilor ocupate pe uscat.

O altă acuzație împotriva lui Rosenberg a fost organizarea așa-zisei „Heu Aktion” („Acțiunea de Fân”), în cadrul căreia, chipurile, au fost „răpiți” și duși în „sclavie” 50.000 de copii. Atât Rosenberg, cât și von Schirach au spus că acesta era un program de ucenicie, scopul căruia era evacuarea orfanilor din zonele de război (XI 489-490 [538-539]; XIV 501-505 [552-556]). Dacă orfanii nu erau evacuați de către ministerul lui Rosenberg, aceasta o făcea armata.

O acuzație similară a fost legată de organizația „Lebensborn”. Scopul acesteia, dacă ar fi să-i credem pe „istoricii” evrei handicapați mintal, era răpirea nou-născuților după măsurarea mărimii organelor lor de reproducere. În realitate, organizația dată a fost creată pentru a scoate stigmatul de nelegitimătate și a ajuta familiile cu mulți copii (XXI 654-664 din ediția germană; aceste pagini au dispărut în ediția americană; vezi, de asemenea, XXI 352 [389]).

Cazul lui Rosenberg apare aici: XI 444-599 [490-656]; XVIII 69-128 [81-143].

Hjalmar Schacht

Schacht reprezintă un caz anomal: acuzațiile aduse împotriva sa se contrazic cu cele aduse împotriva celorlalți inculpați. În timp ce ceilalți au fost acuzați că au comis „acte imorale” care dovedesc „participarea lor voluntară la Planul Comun” (acceptarea cadourilor de ziua lor de naștere, ținerea discursurilor cu ocazia zilei lor de naștere, fotografierea cu Hitler, semnarea legilor aprobate de șeful statului, încheierea acordului politic cu șeful statului) sau că nu și-au

îndeplinit obligația morală de a răsturna sau ucide șeful statului (o obligație care, evident, nu poate fi impusă prin lege), atunci Schacht a fost acuzat de toate aceste lucruri și, în afară de aceasta, că și-a încălcat jurământul de loialitate față de Hitler și că l-a mințit pe Hitler! Aceasta a fost considerată drept dovadă a unei lașități deosebit de mari (XII 597 [652-653]).

Remarca lui Schacht cu privire la necesitatea de a minți a fost citată din belșug pentru a dovedi duplicitatea nazistă; a fost uitat, însă, că persoana care trebuia să fie mințită era Hitler.

Schacht făcea o mulțime de glume cu privire la aceste acuzații și a fost chiar mai sarcastic decât Göring. Lui Jackson, însă, i-a lipsit perspicacitatea pentru a realiza că Schacht face din el un clovn (XII 416-493 [454-539], 507-602 [554-658]; XIII 1-48 [7-58]; XVIII 270-312 [299-342]).

Minciuna lui Jackson, cum că el l-a făcut pe Schacht să „recunoască că a mințit”, a fost luată în serios de o mulțime de oameni care nu știau că Jackson era un mincinos înrăit (vezi, de exemplu, II 438 [483]; IX 500-504 [555-559]).

Baldur von Schirach

Von Schirach, fostul șef al organizației pentru copii Hitlerjugend, a fost acuzat că a conspirat cu milioane de copii pentru a cuceri lumea într-o uniformă similară cu cea a boiscăușilor. În apărarea sa, s-a spus că conspirația cu participarea a milioane de oameni este o absurditate (XIV 360-537 [399-592]; XVIII 430-466 [470-509]).

Pentru a-și realiza acest scop, „conspiratorii” practicau tragerea cu arme de calibrul 22 (XIV 381 [420-421]) și cântau cântece vechi de 300 de ani (XIV 474 [521]).

La Nürnberg, crimele puteau fi găsite oriunde. Astfel, în cazul împotriva SA, un articol despre îngrijirea picioarelor a fost citat în calitate de probă a „intenției de a se angaja în război agresiv” (XXI 221-223 [248-250]).

Hans Marsalek l-a acuzat pe Schirach că acela știa de atrocități. Marsalek este martorul care și-a „amintit” de „mărturisirea” lui Ziereis (comandantul lagărului Mauthausen), la un an după ce Ziereis a murit; aceste „amintiri” (6 pagini de citate cuvânt cu cuvânt) au fost folosite împotriva lui Kaltenbrunner (XI 330-333 [365-369]; XIV 436-440 [480-485]).

O altă crimă a lui Schirach consta într-aceea că el era scund și gras („un lider studentesc scund și gras a ținut un discurs antisemit”, depoziția scrisă a lui Georg Ziemer, PS-244, XIV 400-401 [440-441]). Schirach a respins această acuzație.

În calitatea sa de gauleiter al Vienei, Schirach, chipurile, recepționa rapoartele făcute de „Einsatzgruppen”. Documentele în cauză sunt niște fotocopii ale „copiilor conforme” făcute de persoane necunoscute pe o hârtie simplă, fără careva ștampile sau semnături, și găsite îngropate într-o mină de sare de către sovietici (II 157 [185]; IV 245 [273]; VIII 293-301 [324-332]).

În aceste documente, Katyn apare ca o crimă germană (NMT IX 96-117, Procesul Otto Ohlendorf).

Nemții, chipurile, au ucis 22.000.000 (XXII 238 [270]) sau 12.000.000 (XXII 312 [356]) de oameni, după care corpurile au fost arse, iar documentele au fost îngropate. Însă, după cum se știe, documentele ard cu mult mai ușor decât corpurile umane.

Schirach și Streicher au fost induși în eroare de o „fotocopie” a documentului lui Hitler, în care acesta „mărturisește” că a ordonat uciderile în masă (XIV 432 [476]; XII 321 [349]). Ținând cont de faptul că Hitler era un geniu (X 600 [671-672]), iar geniile nuucid milioane de oameni cu gaze de eșapament ale motoarelor Diesel și cu insecticide care necesită 24 de ore pentru a ucide molii (documentul NI-9912), se pare că importanța acestui document a fost supraestimată. De fapt, acest document este tipic pentru Hitler: plin de limbaj violent, dar slab la conținut. De asemenea, nu este clar dacă Hitler era cu mîntea întreagă în 1945 (IX 92 [107]). „Mărturisirea” lui Hitler este o fotocopie „autenticată” (documentul 9 prezentat de apărarea lui Streicher, XLI 547).

Arthur Seyss-Inquart

Seyss-Inquart este un exemplu al modului în care acțiunile perfect legale au fost declarate crime atunci când au fost întreprinse de nemți, în timp ce acțiunile identice sau acțiunile criminale conform propriului Statut al Tribunalului (cum ar fi bombardamentul

Dresdenului, ilegal conform art. 6(b), XXII 471, 475 [535, 540]) au fost numite mici excese ale marii cruciade de eradicare a răului.

Conform dreptului internațional, guvernele de ocupație pot legifera astfel cum cred de cuviință (un drept aclamat de Tribunalul însuși, XXII 461 [523], dar contrazis la XXII 497 [565-565]), și supunerea față de autoritatea lor este obligatorie. Ele sunt în drept să introducă prestație de muncă în anumite limite, să confişte proprietatea de stat, să perceapă taxe pentru acoperirea costurilor ocupației. Ele nu sunt obligate să tolereze rezistență armată, greve, publicarea ziarelor ostile sau să angajeze oficiali locali care nu se vor supune ordinelor lor.

Semnarea documentelor cu inițiale sau transmiterea ordinelor nu constituie crime conform dreptului internațional. La sfârșitul războiului, Seyss-Inquart a contribuit la prevenirea multor distrugerii care nu erau necesare și care ar fi fost ilegale (XV 610-668 [664-726]; XVI 1-113 [7-128]; XIX 46-111 [55-125]).

În calitatea sa de Reichskommissar al Olandei, Seyss-Inquart a emis ordine de executare a membrilor mișcării de rezistență, după ce aceștia au fost condamnați la moarte pentru acte de sabotare sau rezistență armată — acțiuni ilegale conform Convenției de la Haga. Sentințele erau executate dacă aveau loc acte noi de sabotare. La Procesul de la Nürnberg, aceasta a fost numită „executarea ostaticilor”. Termenul „ostatic”, însă, este incorect în cazul dat (XII 95-96 [108]; XVIII 17-19 [25-27]; XXI 526 [581], 535 [590]).

Acuzarea a recunoscut că asemenea acțiuni din partea nemților erau legale (V 537 [603-604]) și membrii mișcării de rezistență puteau fi împușcați (V 405 [455-456]).

A 4-a Convenție de la Haga cu privire la Război Terestru din 18 octombrie 1907 conține o clauză de participare universală (art. 2); beligeranții care încalcă convenția pot fi obligați la plata unei compensații (art. 3); bombardamentele „prin orice mijloace” ale orașelor neapărate și ale monumentelor culturale sunt interzise (art. 23, 25, 27, 56). Această convenție nu a fost ratificată de Bulgaria, Grecia, Italia și Iugoslavia, dar a fost ratificată de Rusia țaristă.

Albert Speer

Speer a fost condamnat pentru folosirea milioanei de oameni în calitate de sclavi în industria militară germană, unde aceștia erau forțați să doarmă în pisoare (documentul D-288, depoziția scrisă a lui Wilhem Jäger, discutată în capitolul consacrat lui Höss) și erau torturați în „boxe pentru torturi” produse în masă și deghizate ca dulapuri pentru haine (documentul USA-897). Asemenea „deghizări” bizare îi permiteau acuzării să prezinte obiecte perfect normale drept dovadă a „atrocităților”.

Referitor la această acuzație, Speer a spus: „Consider că această depoziție este o minciună... nu se poate de ponegriț poporul german într-un asemenea mod” (XVI 543 [594]).

Speer era acel gen de om care trăiește bine sub orice regim. El totdeauna afirma că nu știa nimic despre „exterminări”, dar a spus că ar fi știut dacă deținuții ar fi fost arși prin intermediul bombelor atomice (o halucinație a lui Robert Jackson, XVI 529-530 [580]).

Speer a declarat că a avut un plan de asasinare a lui Hitler cu ajutorul unui gaz nervos extrem de sofisticat (XVI 494-495 [542-544]). Planul, însă, a eșuat, deoarece gazul putea să se formeze doar la temperaturi înalte (XVI 529 [579]).

Apropo, Zyclon-B (insecticidul care, chipurile, a fost folosit pentru gazarea evreilor) prezintă o problemă similară: lichidul trebuie să se evaporeze, și dacă el nu este încălzit, aceasta necesită mult timp. În general, măiestria tehnologică și avansarea industrială a nemților fac de-a dreptul ridicol orice gen de „Holocaust” cu folosirea insecticidului sau a gazelor de eșapament ale motoarelor Diesel.

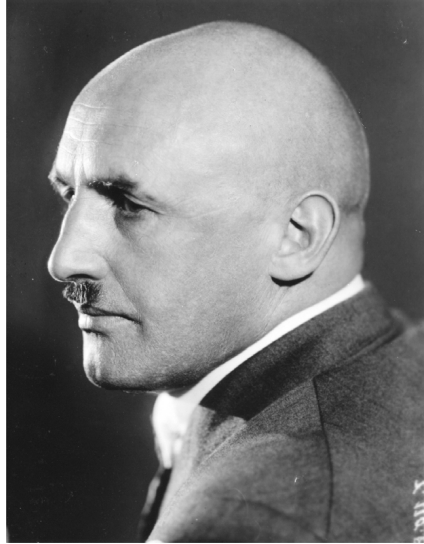
Într-adevăr, ar fi fost cu mult mai greu de ponegriț poporul german, dacă nu ar fi existat astfel de persoane precum Albert Speer.

Cazul lui Speer apare aici: XVI 430-588 [475-645]; XIX 177-216 [199-242].

Julius Streicher

Streicher a fost spânzurat pentru „încitarea urii rasiale”, o crimă care devine tot mai populară. Cazul lui Streicher este remarcabil prin aceea că, aici, țările care promovează separarea bisericii de stat și libertatea opiniei și presei s-au conspirat cu evrei și comuniști pentru a spânzura un om pentru exprimarea opiniilor, incorectitudinea cărora nu a fost demonstrată.

Una din crimele lui Streicher a fost publicarea în ziarul său antisemit „Der Stürmer” a suplimentului despre „uciderea rituale” comise de

evrei. Acuzarea a recunoscut în mod deschis că ilustrațiile de acolo sunt autentice (V 103 [119]), iar referirile din articol sunt corecte. Streicher s-a referit, printre altele, la cel puțin un savant recunoscut, dr. Erich Bischof din Leipzig, precum și la procedurile judiciare moderne (IX 696-700 [767-771]). S-a decis că investigarea corectitudinii acestor referiri ar fi prelungit procesul în mod nejustificat, și, prin urmare, nu s-a afirmat că articolul în cauză este incorect. În schimb, a fost efectuat un act de telepatie, și Streicher a fost condamnat la moarte pentru presupusele sale gânduri și motive.

Încă o crimă a lui Streicher consta într-aceea că el a numit Vechiul Testament „un roman criminal teribil” și a declarat că „această „carte sfântă” este plină de omoruri, cazuri de incest, fraude, furturi și indecențe”. Nu a fost adusă nici-o probă care ar infirma acest punct de vedere (V 96 [112]).

Streicher este cunoscut ca fiind un „amator de pornografie”, „pervers sexual” și „escroc”. În ceea ce privește „colecția sa pornografică”, aceasta, la o examinare mai atentă, s-a dovedit a fi arhiva „Judaicii” din redacția ziarului „Stürmer” (XII 409 [445]).

Acuzația de „perversiune sexuală”, asupra căreia au insistat cu înverșunare sovieticii, era bazată pe așa-zisul raport al lui Göring, o investigare disciplinară de partid inițiată de unul din numeroșii dușmani ai lui Streicher. În cele din urmă, această acuzație a fost retrasă la Procesul de la Nürnberg și scoasă din procesul-verbal al ședinței, iar lui

Streicher i s-a spus că el nu este obligat să răspundă la careva întrebări legate de această acuzație (XII 330, 339 [359, 369]).

Acuzația de „escrocherie” era, de asemenea, bazată pe raportul lui Göring și se referea la un singur caz legat de întreprinderea „Mars-Werke”. Persoana responsabilă pentru acuzațiile din raport era, printr-o stranie coincidență, persoana responsabilă pentru procurare (V 106 [123]). În raport, se spune că acțiunile au fost întoarse, iar banii pe care Streicher a plătit pentru ele (5000 de mărci) i-au fost restituiți lui după investigație.

Streicher le-a încredințat managerilor săi gestionarea tuturor afacerilor sale, spunându-le: „Nu mă deranjați cu chestiuni de afaceri. Sunt alte lucruri mult mai importante decât banii”. Streicher a spus că ziarul său era publicat într-o mică casă luată în arendă, până la sfârșitul războiului. Acesta nu era un ziar de partid și Streicher nu a avut nimic de-a face cu războiul.

Unul din angajații lui Streicher a apărut în sală de judecată în calitate de martor și a declarat: „Oricine îl cunoaște pe Herr Streicher așa cum îl cunosc eu, știe că Herr Streicher niciodată nu a luat nimic de la evrei” (XII 385-386 [420]).

A doua soție a lui Streicher, Adele, a declarat în sală de judecată: „Consider că este imposibil ca Julius Streicher să fi procurat acțiunile într-un asemenea mod. Cred că el nici nu știe cum arată o acțiune” (XII 391 [426]).

La Nürnberg, nu s-a afirmat că Streicher își scria toate articolele și publicațiile. Denumirea articolului „Trau keinem Fuchs auf grüner Heid, und keinem Jud’ bei seinem Eid”, tradusă de acuzare ca „Nu crede vulpea orice n-ai face și nu crede jurământului unui evreu” (XXXVIII 129) a fost împrumutată de la Martin Luther.

Articolul „Der Giftpilz” („Ciuperca otrăvitoare”) a fost scris de unul din redactorii lui Streicher. Drept bază a acestuia, a servit celebrul caz al unui pedofil, industriașul evreu Louis Schloss (XII 335 [364-365]).

Ulterior, Schloss a fost omorât la Dachau, ceea ce a devenit încă o „atrocitate nazistă”. Discutând moartea lui Schloss, acuzarea nu a menționat nici măcar o singură dată că acesta îi abuza sexual pe copii; în schimb, s-a creat impresia că Schloss a fost omorât doar pentru aceea că era evreu (documentul PS-664, XXVI 174-187).

Nu a fost arătată nici-o legătură causală dintre convingerile antisemite ale lui Streicher, Frank sau Rosenberg și comiterea unei careva crime. La fel, nu a fost dovedit că crima despre care mergea vorba (așa-zisul „Holocaust”) a fost, în genere, comisă. Aceasta doar s-a presupus. La fel, s-a presupus că scrierile lui Streicher au contribuit la

comiterea acesteia.

Streicher a făcut câteva remarci „foarte improprii” care au fost scoase din procesele-verbale ale ședințelor și pentru care el fost admonestat, cu acordul avocatului său Marx. Una din aceste remarci urma să apară pe pagina 310 a volumului XII al ediției tipărite, după paragraful cinci (pe pagina 337 a ediției germane, rândul 30), dar a fost scoasă de acolo. Aceasta, însă, poate fi găsită pe pag. 8494-8495 ale copiei mimeografice ale procesului-verbal al ședinței. Streicher a spus:

„Dacă îmi permiteți să termin acum cu descrierea vieții mele, aceasta va fi o descriere a celor ce va arăta vouă, domnilor din Tribunal, că fără dorința guvernului se pot întâmpla lucruri care nu sunt umane, care nu corespund principiilor de umanitate.

Domnilor, eu am fost arestat și, în timpul aflării mele la închisoare, cu mine s-au întâmplat lucrurile de care am fost acuzați noi, cei din Gestapo. Am stat în celulă fără haine timp de patru zile. Am fost ars. Am fost aruncat pe podea și asupra mea a fost pus un lanț de fier. Am trebuit să sărut picioarele unor negri care îmi scuipau în față. Doi bărbați de culoare și un ofițer alb îmi scuipau în gură, iar când eu nu am mai vrut s-o deschid, ei mi-au deschis-o cu un băț de lemn, iar când am rugat să mi se dea apă, am fost dus la veceu și mi s-a spus să beau de acolo.

La Wiesbaden, domnilor, unui doctor i s-a făcut milă de mine, și eu declar aici că directorul evreu al spitalului s-a purtat corect. Declar aici, ca să nu fiu înțeles greșit, că oficialii evrei care ne păzesc aici, la închisoare, s-au purtat corect, iar doctorii care mă tratează, se poartă cu grijă și tact. Din această declarație, puteți vedea diferența, de până acum, față de acea închisoare.”

Încă o „remarcă improprie” a fost ștearsă după paragraful întâi al paginii 349 a volumului XII [pagina 379 din ediția germană], dar ea apare în copia mimeografică a procesului-verbal al ședinței pe pag. 8549: „Pentru a evita orice neînțelegere, sunt nevoit să spun că am fost bătut la Freising foarte tare și am stat câteva zile fără haine, astfel încât mi-am pierdut patruzeci de procente din capacitatea auditivă, și oamenii râd când eu întreb din nou. Nu pot face nimic cu faptul că am fost tratat într-un asemenea mod. De aceea, vreau să aud întrebarea încă o dată”.

La aceasta, locotenent-colonelul Griffith-Jones a răspuns: „Pot să vă arăt aceasta și vom repeta întrebarea atât de tare cum doriți”.

Întrucât aceasta era o chestiune bazată pe experiența personală a lui Streicher și nu pe zvonuri, este greu de înțeles de ce remarcile sale au fost scoase, în timp ce zvonurile favorabile acuzării au fost lăsate (de fapt, materialele acuzării constau, aproape în întregime, din zvonuri

orale și scrise). Dacă cei din acuzare nu au crezut mărturiilor lui Streicher cum că el a fost torturat, ei erau liberi să-l supună unui interogatoriu încrucișat pentru a descoperi posibilele discordanțe și a arăta că el minte. În schimb, el a fost pur și simplu admonestat, iar declarațiile sale au fost scoase din procesele-verbale. Mai poate fi oare vorbă de dreptate, justiție și un proces echitabil?

Streicher a declarat că apelurile sale la „exterminarea” evreimii au fost provocate, în marea parte, de bombardamentele aliate și de apelurile la exterminarea poporului german venite din cealaltă parte: „Dacă în America un autor cu numele Erich Kauffmann poate cere deschis ca toți bărbații din Germania capabili de reproducere să fie sterilizați, cu scopul de a extermina poporul german, atunci eu zic: ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Acesta este o întrebare pur teoretică și literară” (XII 366 [398-399]).

Cazul lui Streicher apare aici: V 91-119 [106-137]; XII 305-416 [332-453]; XVIII 190-220 [211-245].

